

21. ročník

1989 6

OBSAH

Mohu mít jistotu?
„Bojte se Boha ...“
O smyslu života
Zemětřesení
Sourozenci — Náš Bratr
V hrnčířské dílně
Ktorou cestou sa dať?
F... falešný
Téměř dospělým
Co uděláš?
Více pohybu — pomalejší
stárnutí ★ Záchrana
Pěstuj si svou manželku
Chléb s máslem
Interview

ZNAMENÍ DOBY

Byl podzim roku 1938. Studoval jsem tehdy v malebném Pohroní na Slovensku. Právě jsem dosáhl věku dospělosti a připravoval se, abych mohl být zvěstovatelem Kristova evangelia. Jako mladý člověk jsem byl pln ideálů a radostných představ.

Byl nádherný podzim, nebe bylo modré a země přinášela své vonící plody na vinicích a na morušových svazích. A do té krásy nás studenty, oddané duchovním věcem, 23. září překvapila zpráva, že prezident republiky vyhlásil mobilizaci, neboť německý kancléř ohrozil celistvost naší země. Za několik dní — 29. září došlo k mnichovské dohodě, a tím k okleštění Čech a Moravy. Jelikož se vědělo, že další soused má zatlačit hranice jižního Slovenska severním směrem, dopravovaly těžké nákladní vozy ve dne v noci obilí do sýpek u našeho učiliště, aby bylo z čeho péct chléb i v hornatějších částech Slovenska.

Tehdy jsem na radu pana ředitele a při vzpomínce na svou drahou matku začal systematicky číst bibli a hledat v ní odpověď na palčivé otázky oné doby. Četl jsem Kristova slova: „Povstane národ proti národu a království proti království, bude hlad a zemětřesení po mnoha místech. Ale to vše bude teprve začátek bolesti... a protože se rozmůže nepravost, vychladne láska mnohých.“ (Mat 24,7.8.12) Na základě studia biblických prorocství a sledování dění ve světě jsem byl přesvědčen, že stojíme před světovou katastrofou.

Na jaře roku 1939 jsem se vracel domů ke svým rodičům na Těšínské Slezsko. To bylo už na podzim minulého roku odtrženo od naší země a obsazeno. Čechy a Morava byly jen protektorátem.

A tak byl opět krásný podzim, nebe bylo zase modré a země přinášela vonící plody na slezských vrchách i v dolinách. Do té krásy se 1. září 1939 rozjely německé tanky. Přijely od Ostravy, aby prý nás, obyvatele Těšínského Slezska, osvobodily. Policie na motocyklech důstojně sledovala jakousi zajímavou

KŘESŤAN VZPOMÍNÁ NA VÁLKU

slavnost, při které bylo lidu dovoleno vytáhnout české vlajky. Najednou zazněla národní hymna „Kde domov můj“. Lidé si říkali: „Těšínsko bude připojeno k protektorátu, kde je ale spoň možno vyvěsit český prapor a zazpívat si hymnu, i když — žel — bez „Nad Tatrou sa blýska“! — Uctivě jsem stál a zpíval naši hymnu, ale v srdci jsem měl neblahou předtuchu. Copak dnes nebylo napadeno Polsko, copak to není začátek druhé světové války, která měla u nás tak divnou předehru? — Příštího dne jsme se dozvěděli, že Těšínsko se stává součástí tzv. velkoněmecké říše a „Kde domov můj“ se zde zpívat nebude. Tanky projely Polskem. Kdo z nás tehdy tušil, že později bude Varšava téměř srovnána se zemí a dojde k hrůzám Osvětimi! Kdo věděl, že tanky se dostanou až k Moskvě a do Stalingradu, ale že nakonec budou v rozvalinách i krásná, kvetoucí a historická města německá!

Jelikož jsem miloval svou vlast a mateřský jazyk, stal jsem se tzv. bezdomovcem (staatenlos). Všude jsem musel pravidelně žádat

o povolení pobytu. Vedením Božím jsem se dostal do protektorátu, kde jsem najednou obdržel z pracovního úřadu výměr o přikázání na nucené práce v Německu na dobu „do konce války“ s poznámkou: „Porušení uložených Vám povinností bude trestáno podle § 31... pokutou do 100 000 korun nebo vězením do šesti měsíců anebo oběma těmito tresty. Přikázání do práce je závazné, i kdyby byl podpis odepřen.“ Důsledek? Tvrdé zkušenosti v Německu. Ve městě, kde jsem pracoval s jinými Čechy a dalšími cizinci, jsme prožili hrůzy bombardování. 12 600 bombových trychtýřů a dva milióny krychlových metrů sutí svědčilo o stupni zkázy našeho města. Zničeno bylo 70 procent průmyslových objektů, 80 procent kulturních zařízení, 90 procent škol, zničeno nebo poškozeno 7522 budov.

Je tomu padesát let, co vypukla 2. světová válka, která kosila desítky miliónů životů a způsobila nenahraditelné škody. Přišly také další strasti. Nebudeme už na to vzpomínat? Jako křesťané rádi odpouštíme,

ale vždy se budeme dovolávat věčné platnosti Desatera, kde je jasně psáno: „Nezabiješ!“ Toto přikázání nezakazuje pouze vraždu, týrání a násilí, ale má mnohem hlubší význam, jak to vyjádřila zkušená znalkyně Pisma:

„Všechny nespravedlivé činy, které ukracují jiným život, nenávist a pomsta, holdování jakékoli vášni, která působí škodu druhým nebo v nás vyvolává přání, aby druhý utrpěl újmu (neboť „každý, kdo nenávidí bratra svého, vražedník jest“ — 1 Jan 3,15), sobecké zanedbání pomoci potřebným nebo trpícím, všechno požitkářství nebo zbytečné strádání nebo nadměrná práce, která podřívá zdraví — to vše je v menší či větší míře porušení šestého přikázání.“ (E. G. Whiteové, Patriarchové a proroci, 223)

Díky Bohu, že dnes po padesáti letech už není náš spánek v noci rušen svazy bombardérů, že z křídel bojových letadel nepadají bomby, neslyšíme je svištět, vybuchovat, nevidíme tvořící se obrovské trychtýře. Lidé neutíkají do krytů, nejsou tam zasypáni, udušeni, města nehoří, nebe není rudé po shoření zápalných bomb.

A přece, kolik je na světě ještě bombardování nevinných lidí, kolik šikanování a udušování hlasů, volajících po spravedlnosti! Kolik lidí v dalekých zemích hyne hladem, zatímco jinde je přebytek a hodnotné věci se ničí jen v zájmu udržení vysoké životní úrovně bohatých!

Jedinou záchranou dnešního lidstva je Kristus. Volá všechny k sobě a vyzývá nás, abychom mysleli a žili v jeho duchu, v duchu lásky, pokoje, odpuštění, trpělivosti. Svým učením a životem nám Ježíš příkladem ukázal, jak je třeba být nekompromisní vůči veškerému utlačování slabých a trpících, vůči každému násilí, nepravdě a nespravedlnosti.

Jen ten, kdo má Kristova ducha, může při vzpomínkách na smutnou minulost, vděčně vzhlížet k Bohu, milovat chybující a radostně hledět do příštích dnů.

M. ŠUSTEK

Každý z nás se zřejmě v určité době nebo životní situaci vydal jednou nebo druhou z naznačených cest. Buď jsme si mysleli, že naše logické rozhodnutí musí být shodné s Boží vůlí, anebo jsme si vypomohli nějakým „trikem“, protože jsme neznali lepší metodu.

Jako student jsem jednou řešil problém prázdninové brigády. Zajímal jsem se o různé možnosti. Vylučovací metodou jsem nakonec dospěl ke třem nejlepším nabídkám. Která z nich je nejvýhodnější? Jedna přece musí být lepší než ty ostatní. Přál jsem si, aby mě rozhodnutí vedl Bůh. Jak ale poznat Boží vůli? Vymyslel jsem dosti složitý systém. Vzal jsem si větší počet kartiček a rozdělil je na čtyři hromádky. Na kartičky z první hromádky jsem napsal „nabídka A...“ na kartičky druhé hromádky „nabídka B...“, na kartičky třetí hromádky „nabídka C...“, čtvrtou hromádku jsem nechal čistou. Chtěl jsem hrát „férovou hru“ a dát Pánu Bohu možnost, kdyby mě náhodou chtěl nasměrovat ještě někam jinam. Musíte uznat, že jsem to promyslel důkladně.

Pak jsem všechny kartičky hodil do klobouku a důkladně promíchal. Modlil jsem se, aby mne Bůh vedl. Žádal jsem ho, aby mi ukázal, jak se mám rozhodnout tím, že si poslepu z klobouku vytáhnou tři stejné kartičky.

Vytáhl jsem první kartičku — „nabídka B...“ Znovu jsem obsah klobouku důkladně protřepal, další kartička — „nabídka B...“. Začal jsem pociťovat vzrušení. Zatřepal jsem kloboukem ještě jednou. Třetí kartička — „nabídka B...“ Třikrát za sebou stejná odpověď.

Zmocnila se mne povznesená nálada. Nejraději bych si hned utíkal koupit nový pracovní oděv. Bylo však už pozdě a v obchodech měli dávno zavřeno. Udělal jsem však něco jiného. Šel jsem navštívit svého věřícího přítele. Chtěl jsem se s ním podělit o radost.

Nadšeně jsem mu vyprávěl svou zkušenost, ale kupodivu jsem ho vůbec nenadchl, naopak. Snažil se mi vyložit, že je to primitivní způsob, jak poznávat Boží vůli. Než skončil svůj výklad, nadšení opustilo i mne. Té noci jsem spal špatně.

Musel jsem se však nějak rozhodnout. Příštího dne jsem všechno promyslel znovu. Vzpomněl jsem si na biblického Gedeona — dobrý starý Gedeon. Žádal o Boží znamení ne jednou, ale dvakrát. A Pán mu laskavě odpověděl, splnil jeho žádost. Čím víc jsem přemýšlel o Gedeonovi, tím více jsem se ujišťoval, že se můj přítel mylí.

Večer jsem se modlil znovu. Připomněl jsem Bohu Gedeona a pak jsem znovu vzal do rukou svůj klobouk s lístky. Pečlivě jsem kartičky protřepal a znovu tahal: „nabídka B...“, „nabídka B...“, „nabídka B...“ Znovu tři stejné lístky. Opět se mne

mohu mít jistotu?

Chtěl bys znát budoucnost? Chtěl bys vědět, jak by ses měl správně rozhodnout, abys své volby nikdy nelitoval? Věříš, že Bůh má s tvým životem plán? Chtěl bys znát tento plán dopředu?

Většina lidí by ráda znala budoucnost. Mnozí se snaží různými způsoby oponu budoucnosti alespoň podhalit. I dnes jsou populární prastaré věštecké metody. Stále jdou na odbyt horoskopy a různé astrologické tabulky. Dodnes jsou vyhledávány různé věštelce a předpovědatelé budoucnosti. Lidé na celém světě by si přáli vědět, co přijde zítra a jak se na to připravit. K lidské „nátuře“ jaksí patří zvědavost a touha poznat budoucnost.

My, křesťané, se často ptáme, jak poznáme Boží vůli ve svém životě. Někdy nás znepokojuje nedostatek přímého Božího vedení v naší době. Přemýšlíme o biblických dobách, kdy Boží andělé navštěvovali lidi, kdy žili proroci, kterým se říkalo „vidoucí“. U nich mohl tazatel najít odpověď na mnoho otázek. Pak si povzdychneme, proč dnes nemáme podobné možnosti.

Nezralí křesťané se často uchylují k různým technikám a dovolím si prohlásit i „trikům“, jak Bohu pomoci, aby projevili svou vůli. Propracovanými systémy i prostým určováním znamením, náhodným otevíráním bible, někdy dokonce tak, že si po modlitbě (i bez ní) docela obyčejně hodí minci, chtějí Boha „přinutit“, aby promluvil a sdělil jim svou vůli. Odpověď, kterou získáme podobnými způsoby, může být výsledkem pouhé náhody, otevírá však také dokořán dveře nepříteli spasení. Na to přece nemusím být věřící, abych se rozhodl pomoci mince.

Na druhé straně intelektuálně ladění křesťané mají za to, že Bůh nám už věnoval všechnu potřebnou výbavu tím, že nám dal zdravý rozum. Saduceové v době Ježíše Krista byli typickými představiteli tohoto pojetí. Domnívali se, že Bůh člověka stvořil a postavil ho na vlastní nohy, aby se staral sám o sebe. Měli za to, že člověk může poznávat Boží vůli jen prostým přemýšlením, uplatňováním svých rozumových schopností. Ale i zde narážíme na obdobný problém. Jestliže nám Bůh sděluje svou vůli pouze prostřednictvím naší logiky, jsme na tom všichni stejně, bez ohledu na náš vztah k Bohu. Poznání Boží vůle by v takovém případě nemělo nic společného s vírou. Byla by to pouze otázka inteligence.

zmocnilo nadšení. Rozhodl jsem se, že o tom někomu povím, ale šel jsem za jiným věřícím člověkem. Přítel, kterého jsem navštívil předcházejícího večera, jak se zdálo, neměl pochope- ní pro zázraky, které jsem prožíval. Ale i podruhé jsem pochopil podobně. Ani druhý věřící člověk nesdílel mé nadšení. Upozornil mne, že nemůže mít jistotu, zda prostřednictvím mého „systému“ mluví Bůh.

Nazlobeně jsem všechny papírky zahodil a o prázdninách jsem dělal něco úplně jiného. Přesto občas přemýšlím, co bych asi prožil, kdybych přijal „nabídku B...“

Po pravdě, nechci svůj prožitek zesmšnit úplně. Vždyť Bůh s námi často jedná podle toho, na jaké jsme úrovni. Často nám laskavě odpovídá, i když máme o něm velmi primitivní představy. To největší, čemu jsem se tehdy naučil, bylo poznání, že podle bible mám Boží vůli ve svém životě hledat jiným způsobem.

Pokud jste někdy četli nebo slyšeli o člověku, který se jmenoval George Mueller, víte, že mimořádným způsobem poznával a chápal Boží vůli ve svém životě. Prvních dvacet let žil bohapustým životem. Po svém obrácení začal zvláštní službu, která trvala více než padesát let. Založil v Bristolu sirotčinec a staral se o opuštěné děti. Nikdy neměl „tajemníka pro styk s veřejností“, nikdy neinzeroval potřeby svého ústavu. Kdykoli potřeboval pro své učence jídlo, šaty, peníze, nikdy o tom nehovořil s lidmi, ale v soukromí se modlil. Během svého života získal milióny liber jako odpověď na své modlitby.

Jednou Mueller cestoval lodí do Bristolu. Moře zahalila hustá mlha. Kapitán nepřetržitě tři dny a tři noci stál na můstku a vedl loď kupředu minimální rychlostí. Později vyprávěl, co s Muellerem zažil. Mueller totiž za ním přišel se slovy: „Pane kapitáne, v sobotu musím být v Bristolu.“ „To je vyloučeno, nevidíte tu hroznou mlhu?“ odpověděl kapitán.

Mueller se však nedal: „Nehledím na mlhu, ale na živého Boha. Pane kapitáne, jste ochoten jít se mnou modlit, aby Bůh mlhu odstranil?“

Kapitán šel. V kajutě poklekl k modlitbě. Mueller se modlil prostými slovy jako malý chlapec: „Pane Ježíši, ty víš, že mám v sobotu v Bristolu důležité jednání, které jsi zařídil ty. Prosím, odstraň proto mlhu. Amen.“

Pak se pokoušel ze sebe dostat nějakou modlitbu kapitán. Mueller ho však zastavil: „Předně nevěřte, že to Bůh může udělat a potom, já věřím, že to už udělal. Pojďte se mnou na palubu a uvidíte, že mlha je pryč.“ Ke svému překvapení kapitán zjistil, že mlha skutečně zmizela. Do Bristolu dorazil včas.

Můžeme mít jistotu, co je Boží vůle v našem životě? Jak došel k této jistotě George Mueller? Kdyby nám člověk

žijící s takovou jistotou vyprávěl, jak to dělá, jistě bychom mu pozorně naslouchali. Ke konci svého života se Mueller podělil o své „tajemství“. Hovořil o sedmi podmínkách, krocích či předpokladech, jak člověk může poznat Boží vůli. Zamysleme se nad nimi a přemýšlejme, jak je můžeme prakticky uplatnit ve svém životě.

1. Neprosazuj svou vlastní vůli

Chceš-li poznat Boží vůli, nesmíš v dané otázce prosazovat svou vlastní. Tvá vůle musí zůstat „neutrální“. Neznačená to, že bys jednomu z možných řešení nedával přednost, že by se ti nelíbilo více než ostatní. Znamená to však, že jsi ochotný podřídit se Božímu rozhodnutí, které může být jiné než tvé představy. Něco takového dokáže pouze člověk, který denně vyhledává společenství s Bohem prostřednictvím četby Písma a modlitby. Přirozeně se totiž nikdo z nás Bohu nepodřizuje, jedině Bůh v nás může tento zázrak vykonat. O příkladu Ježíše Krista, jak jednal v podobných situacích, čteme ve zprávě evangelia Matouše (26, 39) a Jana (4, 34).

2. Neříd se pouze svými pocity

Nemůžeme sledovat pouze jedinou z uvedených podmínek. K žádoucím cílům vede kombinace všech. Všechny společně vytvářejí ucelený obraz. Velmi často máme pokušení rozhodovat o věcech na základě pocitů a dojmů. Proto ono varování. Pozor, Duch svatý sice působí často na naše srdce (viz Iz 30, 21), nikdy bychom se však neměli rozhodovat pouze na základě svých pocitů.

3. Studuj Boží slovo

Studuj celé Písmo, abys věděl, co Bůh sděluje lidstvu a nakolik by to pomohlo při řešení tvého problému. Bůh nás vždy vede shodně se svým slovem, nikdy proti němu (viz Ž 119, 105). Možná nenajdeš konkrétní návod k řešení svého problému, najdeš však jistě zásady, které stále platí. Bibli studujeme také jako prostředek komunikace s Bohem.

4. Sleduj, jak tě Bůh vede různými okolnostmi

„Připomínej si celou tu cestu, kterou tě Hospodin, tvůj Bůh, vodil...“ (5 Moj 8,2) Sleduj, jak tě Bůh v minulosti vedl a zda by tvé dnešní rozhodnutí zapadlo do dosavadního způsobu Božího jednání s tebou.

5. Porad se s věřícími přáteli

To je rada a krok, který předávám k seznamu George Muellera. Odvozuji ji z textů bible (Přísl 11, 14a; Ž 1,1). Nemám na mysli rady s nevěřícími, byť odborníky, i když i to může být velmi užitečné. Avšak ani v tomto případě se nerozhoduj pouze na základě rad jiných lidí. Přilož jejich radu k dalším poznatkům a informacím, které bereš v úvahu při rozhodování.

6. Žádej Boha, aby ti ukázal svou vůli

Pros, aby tě Pán nasměroval a ukázal ti správné řešení (viz Jak 1,5). Nemám tím však na mysli prosbu o zvláštní znamení.

7. Rozhodni se

Když jsi splnil všechny předchozí podmínky, rozhodni se! Nemůžeš stále nerozhodně přešlapovat na místě. Nečekej na zvláštní znamení z nebe. S modlitbou zvaž všechny poznatky a udělej závěr. Řekni Bohu, jak ses rozhodl a proč ses tak rozhodl.

8. Jdi za svým rozhodnutím

Důsledně se ho snaž realizovat. Žádej však Boha, aby tě včas zastavil, pokud bys něco přehlédl a jednal proti Boží vůli. Pozorně sleduj dveře možností. Bůh má možnost otevírat i zavírat dveře. Někdy se nám dveře možností přibouchnou přímo „před nosem“. Několikrát jsem to už zakusil. Obyčejně se tak stalo proto, že jsem nesplnil první z uvedených podmínek. I apoštol Pavel zakusil, jak se před ním zavírají dveře možností. Můžeme se o tom dočíst v knize Skutků apoštolů (16,6-9).

To jsou tedy jednotlivé kroky nebo podmínky. Každý, kdo je v průběhu času použil při hledání Boží vůle, si ověřil, jak jsou užitečné. Bůh má plán s naším životem. Chce nás vést při našem rozhodování. Jestliže se budeš řídit Božím plánem, zakusíš nejvyšší radost a pravé štěstí.

Jestliže Bůh rozhodl, abys šel podobně jako Jonáš do Ninive, nemysli si, že cesta do Tarsu má stejnou hodnotu. Bůh ví, co je pro tebe nejlepší a co přinese požehnání také jiným lidem. Bůh chce sdělit svou vůli lidem, kteří jsou ochotni naslouchat.

V Žalmu 32,8 čteme slib: „Dám ti prozíravost, ukážu ti cestu, kterou půjdeš, budu ti radit, spočineš na tobě mé oko.“ Jan 10,3-5 zaznamenává slova Ježíše Krista: „Ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když je má všechny venku, kráčí před nimi a ovce jdou za ním, protože znají jeho hlas. Za cizím však nepůjdou, ale utečou od něho, protože hlas cizích neznají.“

David se modlil (Ž 139,24): „Hleď, zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě veď.“ V Přísl 3,5,6 čteme: „Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svou rozumnost nespolehej. Poznávej ho na všech svých cestách, on sám napřímí tvé stezky.“ Apoštol Pavel napsal v dopise Římanům (12,2): „A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se ob-

Nepokoušej se učit plavat, aniž ses namočíš do vody. Sestup do vody. Seznam se s nejlepším Přítelem, jakého můžeš mít. Když pak budeš muset řešit nějaký problém nebo se pro něco rozhodnout, můžeš se naučit poznávat jeho vůli tak, jako můžeš poznávat i jeho samotného každý den.

novou své mysli, abyste mohli rozpoznávat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.“ Jeremiáš (10, 23) říká: „Je mi známo, Hospodine, že cesta nezávisí na člověku, ani jistota kroku na tom, kdo jde.“

Mohli bychom citovat řadu dalších podobných biblických textů. Bůh nás chce vést, usměrňovat, projevit svou přítomnost. Nechce, abychom byli odkázaní jenom na svou nedostatečnou moudrost. Má s námi svůj plán a chce nám svou vůli sdělit.

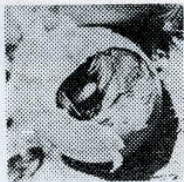
Znovu chci zdůraznit základní podmínku, kterou musíme splnit, chceme-li poznat Boží vůli. Kdo chce poznat Boží plán, musí se každý den snažit poznávat Boha. Hledání Boží vůle se nemůže dít nárazově, jako nouzové řešení. Není čestné dovolávat se Bohu jen tehdy, když stojíme před nějakým závažným rozhodnutím nebo problémem. Tím, že se snažíme Boha poznávat každý den četbou Písma a modlitbou, jsme připraveni chápat Boží vůli i v konkrétních situacích svého života.

Představ si, že ti dám písemný návod, jak se naučit plavat. Pročítáš návod — jak zadržet dech, jak pohybovat rukama, jak nohama, zkoušíš jednotlivé pohyby. Nakonec se na mě obrátíš a řekneš: „To nefunguje, stále ještě neplavu.“ V dalším rozhovoru objevíme zásadní chybu. Nesplnil jsi základní podmínku. Měl jsi vstoupit do vody, tím by se všechno změnilo.

Postupovat podobně při poznávání Boží vůle ve svém životě, to by byla tragédie. Nevím, zda jsem to dostatečně zdůraznil, i když je to základní a známé. Chceš-li poznat Boží vůli ve svém životě, musíš předně poznávat Boha. Nestačí se na Boha obracet jen tehdy, když prožíváš problémy nebo krizi. Vzpomeň si na text evangelia Jana z 10. kapitoly. Ovce zná hlas svého pastýře, proto může svého pastýře také následovat. Ovce se s ním natolik seznámila, že je schopna rozpoznat jeho hlas od jiných hlasů. Když pastýř promluví, ovce postřehne jeho hlas a řídí se jeho vůlí.

Znáš Pastýře? Víš, co to znamená věnovat mu každý den chvíli, aby ses s ním blíže seznámil? Víš, co to znamená hovořit s ním jen tak, i když nepotřebuješ nic zvláštního, ale chceš si s ním jen pohovořit? Víš, co to znamená, naslouchat jeho hlasu prostřednictvím Písma? Zakusil jsi něco podobného jako učedníci na cestě do Emauz? Víš, jak „hoří srdce“, když Ježíš Kristus „otevívá“ Písmo? Prožíváš s ním denně pravidelná setkání?

Můžeš-li na dané otázky čestně odpovědět ano, můžeš také oprávněně očekávat jeho vedení v nejrůznějších situacích. Neznáš-li svého Pána, měl by ses s ním nejdříve osobně seznámit. Nejdříve musíš znát jej a pak teprve se můžeš ptát na jeho plán s tvým životem a správně ho pochopit. Jedině tak budeš schopen Boží vůli přijmout a řídit se jí.

Jako malý chlapec jsem žil se svými rodiči na předměstí Hradce Králové. Dům, kde jsme bydleli, patřil „panu domácímu“ z Prahy, který k nám každý rok přijížděl autem s celou rodinou „na letní byt“... Vzpomínám si, jak jsem ho obdivoval, že „trefí z Prahy až k nám“. Jednou jsem se mu svěřil a on mi na to řekl: „To nic není. Cestu už znám. A kdybych ji neznal, tak bych jel podle ukazatelů.“ Přesto jsem ho obdivoval dále..., ale jen do doby, než si v chodbě našeho domu postavily hnízdo vlaštovky. Vlaštovky byly příčinou, že můj dětský obdiv k orientačním schopnostem pana domácího vyprchal.

Jednoho dne jsem se totiž vrátil ze školy a rodiče mne poučili, že v naší chodbě si začaly stavět hnízdo vlaštovky. „Nesmíš je plašit, nic na ně házet,“ řekla mi maminka a dodala, že jsou to vzácní hosté, kterých si musíme vážit. Tatínek kvůli nim vysadil dvě malá okna nade dveřmi, aby mohly volně létat, a pod hnízdo připevnil prkénko, na kterém denně vyměňoval čistý papír. Vlaštovky se staly součástí naší rodiny. Sledovali jsme je, když stavěly hnízdo a seděly pak na vajíčkách, byli jsme při tom, když vysešedly mláďata, krmily je a naučily je létat — až se s námi jednoho dne rozloučily a odletěly.

Dodnes mám v živé paměti, jak tatínek vzal atlas a ukazoval mi, kam se na zimu přestěhovaly: do jižní Afriky. A pak mi na útěchu řekl: „Neměj strach, na jaře se k nám zase vrátí.“ Tomu jsem tenkrát nechtěl věřit. Jak by se mohly vrátit, když odletěly na cestu delší než deset tisíc kilometrů! Copak by takový malý ptáček mohl trefit zpátky? Bez mapy a bez adresy? Že by až z jižní Afriky našel cestu zpátky do naší chodby v malém předměstském domku v Hradci Králové?

Vlaštovky cestu našly! Přišlo jaro a opět se objevily. A já jsem si řekl: „To by pan domácí určitě nedokázal! Tolik kilometrů a bez ukazatelů cesty!“ Místo pana domácího jsem tedy začal obdivovat vlaštovky. A zcela právem. Vždyť před těmito malými světoběžníky stojí v obdivu vědci na celém světě.

Nejsou to ovšem jenom vlaštovky, ale všichni „tažní ptáci“, kteří vzrušují celé štáby výzkumníků. V posledních desetiletích zapojili do práce fyziky, letce, statistiky a techniky, vzali si na pomoc radary, letadla, velké i miniaturní vysílačky a počítačové stroje, jen aby věci přišli na kloub a mohli dát správnou odpověď na otázku, jak se tažní ptáci při svých letech

„Bojte se Boha
a vzdejte mu čest...
poklekněte před tím,
kdo učinil nebe, zemi,
moře i prameny vod.“
Zj 14,7

orientují. Některé dlouho zastávané názory byly totiž v poslední době pod vlivem nových poznatků zpochybněny. Nelze vůbec vyloučit skutečnost — ba naopak, výzkumy to potvrzují — že tažní ptáci se na svých cestách řídí ve dne podle slunce, v noci podle hvězd, ale také podle magnetického pole i podle orientačních bodů v terénu. Nejpozoruhodnější jsou však jejich dlouhé lety nad mořem, při kterých se často dostávají do stavu podobného spánku a vydrží v něm i několik hodin — a přece se ani trochu nevychýlí od vytčeného směru.

Co říci například o buřňáku tenkozubém, který v obrovských hejnech podniká pravidelné cesty kolem světa? Shrňme si stručně výsledek jednoho vědeckého pozorování, jak ho obšírně líčí V. B. Dörscher v knize „Magie smyslů v říši zvířat“.

Australští zoologové sledovali početné hejno buřňáků. Jejich cesta vypadala takto: V noci z 26. na 27. září přiletěli na svá sídliště mezi Austrálií a Tasmánií. Po námluvách a svatbách všichni zmizeli kdesi nad oceánem, ale 19. listopadu se opět v mili-

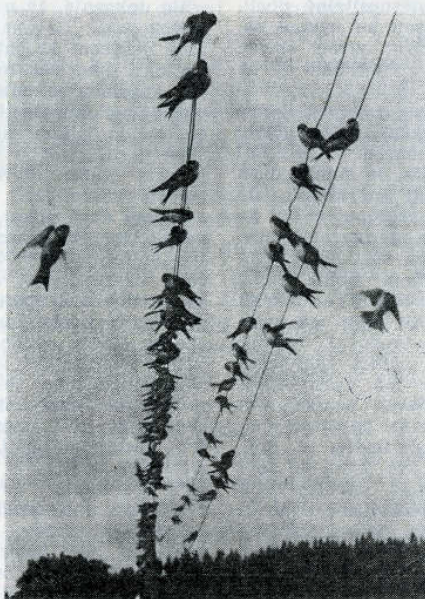
ónových masách náhle objevili a do zemních dutin nakladli vejce. Prvních čtrnáct dní na nich seděli samečci, dalších čtrnáct dní se pak oba partneři střídali. Když se mláďata vylíhla, krmili je do poloviny dubna. Tehdy začíná jejich velká cesta, která se každý rok opakuje. Nejprve letí 10 000 kilometrů na sever přes Korálové moře, Melanésii a Mikronésii do Japonského moře. V červnu se objeví v Beringově moři mezi Sibiří a Aljaškou, v srpnu táhnou podél kanadského pobřeží Tichého oceánu k jihu. Mezi Kanadou a USA změni směr na jihozápad, přeletí střední část Tichého oceánu přes Havajské ostrovy a Fidži, aby po 35 000 kilometrech dorazili opět přesně v noci z 26. na 27. září na pobřeží Tasmánie. A to se opakuje se stejnou přesností rok co rok.

Stejně bychom mohli obdivovat albatrosa, který vzdálenost větší než 5000 kilometrů přes Tichý oceán přeletí za rovných deset dní. Přitom létá tak vysoko a nad tak pustými oblastmi, že se dodnes nepodařilo jeho cestu vypátrat.

V nejstarší knize bible klade Bůh Jobovi různé otázky k zamyšlení. Mezi nimi je nadhozen i problém ptáků. Bůh se táže: „Řídí se snad sokol tvým rozumem, když vzlétne, rozprostře křídla k jihu?“ A Jobova odpověď zůstává dodnes i odpovědí naší: „Co ti odpovím, když jsem tak bezvýznamný. Kladu si na ústa ruku. Jednou jsem už promluvil a nevím co odpovědět, ba i podruhé, ale nemohu pokračovat.“ (Job 39,26.34.35)

V bibli máme i jiný výrok, který mluví o stěhovavých ptácích. Prorok z toho vyvozuje poučení pro nás, lidi: „I čáp na nebi zná svůj čas, hrdlička, vlaštovka a jeřáb dodržují čas svého příletu, ale můj lid nezná Hospodinovy řády.“ (Jer 8,7) Podobně jako se ptáci řídí svým zvláštním instinktem, nechme se i my, rozumní lidé, řídit Božími zásadami, jeho řády, jak nás to učí Ježíš Kristus.

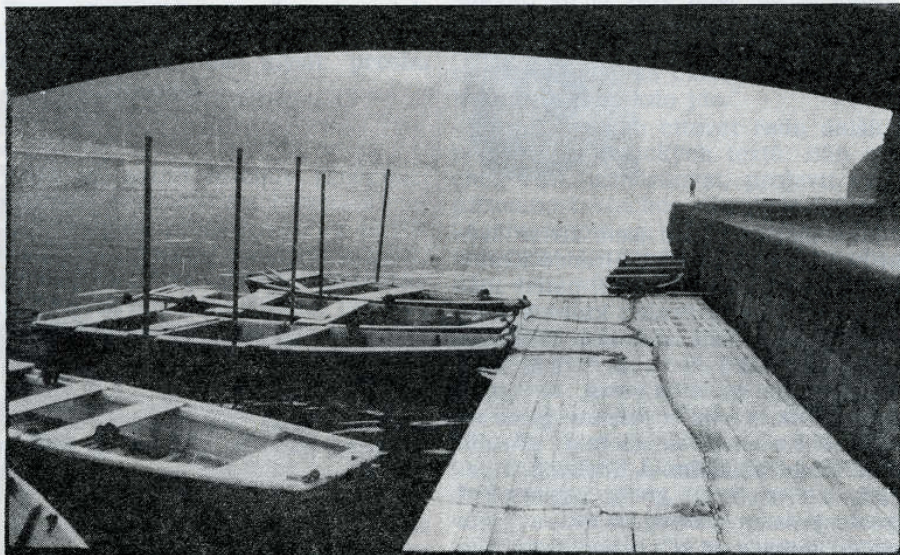
J. DREJNAR

„Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obět; to ať je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.“
(Řím 12,1-2)

evangelium o

SMYSLU ŽIVOTA

Ještě jednou se chceme věnovat otázce, jak nám sobotní přikázání pomáhá porozumět významům dnešní doby a jak pomáhá řešit naše problémy.

Žijeme ve světě, který si sám v sobě odporuje. Jen se zamysleme! Denně se tlačíme mezi masou lidí, a přesto se mnozí cítí osamoceni. Jiní cestují do dalekých zemí, aby prožili dobrodružství a uvolnění, a přece jim nakonec zůstane jen nuda a nový neklid. Pomocí počítačů můžeme zpracovat nesčetné množství informací, ale mnoho lidí si nedovede vyřešit základní otázky smyslu svého života. Dopravními prostředky se rychle přibližujeme i k těm nejvzdálenějším místům, a přesto tak těžko nacházíme přístup k našim nejbližším, příbuzným a sousedům. Naučili jsme se těžit nerostné suroviny, abychom si zajistili pohodlný život, ale zároveň jsme tím ohrozili životní prostředí. Vědci zkoumají složité kosmické systémy i komplikovanost nejmenších buněk a nad obojím žasnou; na druhé straně ovšem pochybujeme nad existencí toho, kdo to velkolepé univerzum vytvořil. Vedle bohatství vědění a věcí stojí duchovní prázdnota, vyčerpání a nakonec zklamání.

Jakým přínosem může být v této situaci znovuoobjevení biblické pravdy o významu soboty? Pomůže nám správné zachovávání soboty řešit tyto zneklidňující poznatky? Pomůže nám poznávání Stvořitele a Vykupitele, abychom zvládli tlak současných krizí i mezilidských problémů?

Bible nám představuje sobotu jako den odpočinku, ale také jako den bohoslužby. To je velice důležité. Tyto dva významy bychom od sebe neměli oddělovat, jak to činí moderní výklady. Jedna skupina zdůrazňuje hlavně odpočinek a poukazuje na to, že dnes nemáme volnou jen sobotu, ale i neděli. Druzí se zase pyšní tím, že jsou pracovití, a to i přes sobotu a neděli. V zapomenutí však zůstává, že den odpočinku dal Stvořitel lidem proto, aby se s ním setkávali. Proto dal lidem den volna. Bůh nás stvořil ke svému „obrazu“, a proto plné štěstí a pravý smysl života poznáme jen tehdy, když budeme hledat soulad s Bohem ve všech

oblastech života. Soustředíme-li se pouze na sebe, na své sobecké cíle, na to, co si myslíme, že nám přinese štěstí, poznáme, že je zlomkovité a chvilkové. Ale teď už podrobněji o smyslu soboty.

Proti zbožštění práce

Mnozí z nás žijí jen pro svou práci, v ní nalézají svou hrdost a sebeuplatnění. Svou hodnotu měří na základě toho, co vykonali. Stalo se už téměř pravidlem, že i pohřební řeč má u nás váhu jen tehdy, když slyšíme: „Život zesnulého byl cele naplněn prací. Pracoval těžce a hodně.“ Není zde snad nebezpečí, že budeme práci přeceňovat jako to nejhodnotnější, pro co jediné stojí za to žít? O co je ale takový člověk ochuzen? Protože žije především ze svých zásluh, nevyhledává přátelství, nerad od lidí něco přijímá, a když už dostane nějaký dar, okamžitě ho musí hned splatit, aby zůstal soběstačný a nikoho nepotřeboval. Takoví lidé také odmítají Boha a jeho dary. Tím zůstávají stále víc a více osamoceni. Jejich život je chudý na společenské zážitky. Nejhorší důsledky vidím u takových lidí ve stáří nebo v nemoci. Tehdy nemohou pracovat a roste v nich nesnesitelný pocit, že najednou jsou na někom závislí. Jejich život ztrácí smysl. Jsou zahroklí a nejraději by už zemřeli.

Před takovým vývojem, který ve své pastorační práci někdy potkávám, nás chrání sobotní odpočinek. Učí nás, že mnoho darů se nedá vyrobit ani koupit, ale že je musíme přijmout a být za ně vděční. Bůh nás nestvořil proto, abychom jen šest dní pracovali, ale abychom mohli sedmý den také odpočívat a myslet i prožívat to, že život má vyšší smysl než jen pracovat. Sobotní poselství nám ovšem také ukazuje, že práce má vyšší smysl než jen vydělávat peníze. Bůh nám chce ukázat, že štěstí člověka záleží především v tom, když najdeme své místo ve společnosti, můžeme spolupřispívat její hodnoty, pomáhat druhým lidem, a máme jistotu, že tím sloužíme Bohu. Život s Bohem a pro Boha má pak také věčnou hodnotu.

Proti kultu volného času

Zatímco jedni zbožňují práci, jiní ji pokládají jen za prostředek k dosažení svých cílů. Pracují jen proto, aby mohli zaplatit víkendová dobrodružství. Celý týden netrpělivě čekají na pátek a v pondělí jdou zase znechuceni do práce. Místo aby byli po dnech odpočinku svěží, jsou unavení. Proč? Myslí si, že odpočinek naleznou jen na fotbalovém stadioně, na tanečním parketu, v restauraci apod. Takový styl odpočinku je jednostranný. Často způsobuje ještě naopak škody. Skutečné občerstvení se musí týkat celého člověka — tělesné, duševní i duchovní stránky. Tuto obnovu nám nabízí sobota, protože v jejím středu je Ježíš Kristus, náš Vykupitel a Pán soboty. Jen on může vytvořit v člověku skutečnou harmonii těla, duše i ducha. Jestliže nepoznáme jeho stvořitelskou a obnovitelskou moc, nestane se nám životním obsahem očekávání na jeho příchod, nepřijmeme možnost podílet se na jeho nadpřirozeném díle, pak nám stále hrozí, že nikdy neprožijeme pravý odpočinek ani pravý smysl své práce.

Prožívání Božího pokoje

Žijeme ve světě, který nám stále dokazuje, že naše práce je nedokonalá. Nejsme tak nikdy dost nasyceni krásnými dny odpočinku. Buď nás to vede k tomu, abychom se stále trápili nad vlastní nedokonalostí, s vědomím, že stejně nikdy nebudeme se vším hotovi, anebo si vytváříme falešné iluze, které přehlíží tvrdou realitu. Ježíš Kristus nám v sobotu dává pokoj, „který převyšuje lidský rozum“ (Fil 4,7). Jak je to možné? Nepopírá lidskou nedokonalost, ale ani lidské touhy. Zná obojí a má řešení. Neničí lidské touhy, nechce, aby se člověk spokojil se stávajícími nedostatky, ale zaslíbujeme obnovu celého vesmíru právě proto, aby mohl uskutečnit lidské touhy. Své vítězství zajistil svou zástupnou obětí. Protože zemřel Bůh — Kristus, nemusí „zemřít“ stvoření. Protože vstal z mrtvých, i ti, kteří v něj věří, nezemřou navždy, ale budou vzkříšeni. Ježíš připravuje novou zemi i nové nebe. Za tuto naději ho v sobotu chválíme a děku-

jeme mu za to, že předzvěst celosvětového obnovení smíme prožívat v malém měřítku už nyní. To poznání nás však zároveň vede k tomu, abychom následovali Krista i v tom, že budeme činit vše pro dobro a blaho dnešního světa a člověka.

Není to smysluplný život? Proč se nesnažíme více poznat Krista, který nám k tomu chce propůjčit svou moc a přesvědčit nás, že mu můžeme ve všem věřit? Proč se toto poselství vytratilo dokonce i z křesťanských kruhů? Žel, odmítli jsme Boha jako Stvořitele a Pána světa, dokonce i Boží den odpočinku si vysvětlujeme jako vynález církevních vůdců bez Boha a jeho Slova. Nesouvisí i polovičaté zachovávání neděle s tím, že věřící nemají pro neděli Kristův a apoštolský vzor? Bez tohoto vzoru a vedení se však vždy budeme dostávat na pole zvůle a polovičatosti. Lidstvo se kdysi nadchlo velkými slibů a nadějemi, které sice byly spojeny s Božím jménem, ale nedočkalo se ani základního naplnění, protože dovolávání se Božího jména nebylo spojeno s Boží vůlí. A tak většina křesťanů už dnes nemá zájem o sobotu, protože ztratili zájem o jakýkoliv den, který by měli věnovat bohoslužbě.

Chceme-li se stát a zůstat skutečnými následovníky Krista, pak se nemůžeme ohlížet na názory lidí, kteří nechtějí znát Boží pravdu, kterou Kristus na našem světě dosvědčil celým svým životem i učením. Úkolem církve je, aby tuto pravdu předávala beze změn dál. Kdokoli chce rozvinout nový křesťanský styl, radost, optimismus a víru ve stvoření, měl by jej rozvíjet na základě poselství soboty, jak nám je zvěstuje celá bible — Bůh Otec, Syn i Duch svatý. V tento den, který Bůh „oddělil, požehnal a posvětil“, dává sám člověku sebe i své dary. Jen od něj se máme učit jak žít a jak lépe sloužit Bohu, lidem i celému stvoření.

„Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obět; to ať je vaše pravá bohoslužba. (Řím 12,1)

D. KUČERA

Ježíš Kristus mluvil o válkách jako o znameních svého druhého příchodu. Pojednávali jsme o tom minule. Zmínil se také o živelních pohromách, zemětřeseních a hladu: „V mnohých krajích budou zemětřesení, bude hlad. To bude nejprve začátek bolesti.“ (Mar 13,8) Zmínka o zemětřeseních vyvolává otázku po jejich příčině a významu. Jsou působeny přirozenými nebo nadpřirozenými silami? Mají vůbec nějaký význam nebo poselství pro lidstvo?

83 000
29 980
100 000
140 000
34 500
200 000
SE

PŘEHLED ZEMĚTŘESENÍ

POČET ZEMĚTŘESNÝCH OBĚTÍ PŘES 20 000 V TOMTO

Indie (Kangra)
Chile (Valparaíso)
Itálie (Sicílie, Messina)
Itálie (Avezzano)
Čína (Kan-su)
Japonsko (Tokio)
Japonsko (Tadžima)
Čína (Nan-šan)
Čína (Kan-su)
Indie (Kvéta)
Chile (Valparaíso)
Turecko (Istanbul)
Turecko (Ankara)
Ukrajina (Kyjev)

ZEMĚTŘESNÍ

V našem věku vědy přijímáme velmi opatrně všechny zprávy o nadpřirozených silách a v přírodních pohromách hledáme spíše „přirozené“ příčiny. Už sám termín „přírodní pohromy“ naznačuje, že v nich nechceme vidět žádné nadpřirozené prvky.

V minulých desetiletích se například příčina zemětřesení vysvětlovala geologickou teorií tzv. „tektonických plátů“. Teorie tvrdí, že „povrch Země sestává asi z tuctu obrovských, asi sto třicet kilometrů silných skalních plátů. Tyto pláty plují po poloroztaveném plášti Země a jsou poháněny dosud blíže neurčitými silami. Jsou ve stálém pohybu. Když se střetnou, tření je dočasně zabrzdí a způsobí, že na jejich okrajích vzniknou tlaky. Skalní zlomy pak dovolí, že pláty pokračují ve svém pohybu. Náhlé uvolnění spoutané energie způsobuje zemětřesení.“ (FOREACAST: „EARTHQUAKE“, TIME, 1. 9. 1975, str. 37)

I když je to jenom teorie, stojí za to zamyslet se nad některými uváděnými myšlenkami. Teorie uznává, že „blíže neurčené síly“ udržují pláty ve stálém pohybu. Křesťané věří v Boha — Stvořitele, který „nese všecko svým mocným slovem“ (Žid 1,3) a vidí v „blíže neurčených silách“ tajuplné působení Boží moudrosti a síly. V tomto porušeném světě, který prodělal katastrofu potopy a jehož povrch se tím velice změnil, Bůh ve své moudrosti používá také, jak my tomu říkáme, „přírodní pohromy“, aby vedl lidstvo ku pokání. Písmo někdy vidí zemětřesení jako projev Boží moci (2 Moj 19,18) a Božího soudu nad lidskou špatností. Izaiáš například varu je neposlušný izraelský národ: „Od Hospodina zástupů bude město postiženo hromobitím a zemětřesením a mocným burácením.“ (Iz 29,6) Je pozoruhodné, že i smrt a zmrtvýchstání Kristovo, které bylo také vyjádřením Božího soudu nad hříchem, bylo doprovázeno zemětřesením (Mat 27,

54; 28,2). Podobně v knize Zjevení Jana zemětřesení předchází sedm trubení, která zvěstují Boží soud nad lidstvem (Zjev 8,5). „Velké zemětřesení“ označuje příchod Krista k soudu nad nevěrnými (Zjev 6,12-17; 16,18-21).

Pohromy, jako jsou zemětřesení, vulkanické erupce, tornáda a hurikány, mohou vést lidi k zamyšlení a uvažování nad sebou. Mohou pohnout samolibé, na sebe soustředěné a sebespokojené lidi k tomu, aby uznali svou časovou omezenost a bezmocnost, a proto hledali Boha. Zemětřesení doprovázející Kristovu smrt vedlo setníka a jeho vojáky, že vyznali: „On byl opravdu Boží Syn!“ (Mat 27,54) Velký duchovní buditel John Wesley napsal roku 1777 svému příteli: „Snad není jiného Božího navštívení, které by mohlo mít tak všeobecný vliv na hříšníky, jako je zemětřesení.“ V jedné střední škole v Palm Springs v Kalifornii byl v roce 1975 umístěn nápis: „V případě zemětřesení bude dočasně pozastaveno nařízení Nejvyššího soudu o zákazu modliteb na školách.“

Pohromy, jako je například země-třesení, mají získat na intenzitě před druhým Kristovým příchodem. V souvislosti s tím se ptáme: „Jsou země-třesení, hlady a epidemie častější a silnější v naší době?“ Jestliže ano, jaké poselství Bůh lidstvu skrze ně zvěstuje?

Dvacáté století zažilo zvláště v posledních desetiletích pozoruhodné zvýšení počtu významných zemětřesení dosahujících přinejmenším 6,5 stupně Richterovy stupnice. Ve Spojených státech „bylo v roce 1983 čtrnáct větších zemětřesení [o síle 7,0 až 7,9 stupně] ve srovnání s deseti v předcházejícím roce“. [Science News — 10. 3. 1984, str. 152] U. S. News and World Report z 9. 8. 1976 komentuje čínské zemětřesení z 28. července 1976, že prý bylo největším zabijákem v dějinách lidstva. Napočítali kolem 800 000 mrtvých.

Australský seismolog G. A. Eiby ve své knize „Zemětřesení“ (1980) podává asi nejobsáhlejší seznam důležitých zemětřesení, která se odehrála mezi lety 1500 až 1976. Seznam je rozdělen na dvě části. První část sahá od roku 1500 po rok 1902. Končí dobou, ve které došlo k všeobecnému užívání přístrojových údajů. V tomto období je zaznamenáno 131 historických zemětřesení. — Druhý seznam začíná rokem 1903, protože to je první rok, v němž máme přesné a kompletní přístrojové údaje. Seznam končí čínským zemětřesením z července 1976. Za těchto 73 let je však zaznamenáno 206 zemětřesení o síle 8,0 nebo více stupňů (jako roku 1906 v San Francisku)! K tomuto seznamu je připojen výběr zemětřesení o menší síle, která upoutala zvláštní pozornost veřejnosti.

Pohromy posledních let vedly některé pozorovatele k závěrům, jako je tento: „Zmocňuje se matky Přírody bezmezná zuřivost? ... Sněhové vánice postihují Spojené státy a Evropu v nejkřutější zimě století ... Zemětřesení zachvívají Novou Anglii a Arkansasem ... Hory duní na severozápadě ... Propadliště pohlcejí budovy na Floridě. Takovéto katastrofy na zemi, přicházející jedna po vyvrcholení druhé, vyvolávají otázku, zda se z matky Přírody nestal zuřivý zápasník a zda se svět nevyklonil z normální polohy k hlubokým změnám počasí i struktury, které budou intenzivnější v příštích letech.“ (U. S. News and World Report, 22. 2. 1982, str. 66)

Všechna tato pozorování ukazují, že ničivé pohromy sílí a přibývá jich. Tento trend ukazuje křesťanovi, ne že „matka Příroda bezmezně zuřá“, ale spíše, že se v naší době zvláštním způsobem projevují Boží soudy, volající lidstvo ku pokání před konečným soudem při příchodu Krále králů a Pána pánů.

M. ŠUSTEK

V prologu svého evangelia Jan o svém Mistru předznamenal:

Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali (Jan 1,11)

Tentýž evangelista uvádí (Jan 7,5): „Ani jeho bratři v něj totiž nevěřili.“ Neporozuměli jeho posláni. Podobně jako tisíce dalších si představovali Mesiáše po svém. Rádi by ho byli viděli táhnout v čele davů do hlavního města jako politického osvoboditele. Nemohli pochopit jeho chování.

Již ve svém dětství musel Ježíš zakusit výsměšné pohledy a vyslechnout zlomyslné pomluvy. Jeho bratři projevovali vůči němu nedůvěru a pohrdání. Dobře věděli, že se neučil u mudrců, ale přesto — jak se dověděli — byl jejich učitelem. Poznali, že Ježíšovo vzdělání je vyššího druhu než jejich. Nevěděli však, že Ježíš má přístup ke zdroji poznání, jenž jim zůstal utajen. Kdyby byl Pán Ježíš reagoval na útoky bratrů nesnášenlivým slovem neb pohledem, kdyby byl podlehl a odpověděl jim jiným zlým činem, nebyl by pro nás dokonalým příkladem.

Dodnes platí, že ten, kdo poznal věčné hodnoty z Písma svatého a prožívá je, musí počítat s tím, že mu lidé konzumně orientovaní nebudou rozumět. Nedorozumění může někdy dočasně přejít i k odcizení se nejbližším v rodině. Pán Ježíš, ač zůstal věrný zásadám i spojení s Otcem, zachoval si náklonnost i lásku ke svým příbuzným. Docenění Boží pravdy ze strany našich nejbližších a pochopení naší hluboké náklonnosti ke Spasiteli bývá letitým procesem.

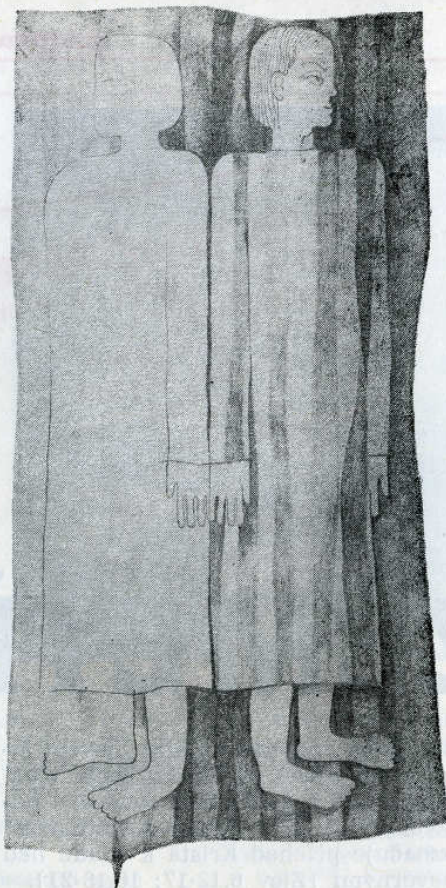
Bylo tu pravé světlo... to přicházelo do světa (Jan 1,9)

Evangelista Jan představuje Ježíšův vliv jako „přicházející světlo“. Z některých textů však můžeme vytušit, jak rozporné bylo mínění o něm. Například v Markově evangeliu (3,20-22) je zapsáno: „Vešel do domu a opět se shromáždil zástup, takže nemohli ani chleba pojmít. Když to uslyšeli jeho příbuzní, přišli, aby se ho zmocnili; říkali totiž, že se pomátl. Zákoníci, kteří přišli z Jeruzaléma, říkali: Je posedlý Belzebubem...“

Někteří lidé jistě soudili, že je to od Ježíše nerozumné a přemrštěné, když vůbec nehdá na odpočinek. Jeho příbuzní to nehdá snad s ním mysleli dobře, když ho chtěli odvést do rodinného kruhu. Jednali tak možná i proto, že v té době velká část z nich dosud nevěřila v jeho mesiášské posláni.

Také Judův list uvádí, že někteří se „rouhají tomu, co neznají“. Nepochopení bývá často důvodem nesnázi v mezilidských vztazích. Pán Ježíš nás předešel v tom, že měl trpělivost s těmito lidmi, kteří se stali předmětem jeho modlitebního zájmu. Věděl, že náhlé světlo oslňuje, zatímco pozvolné dodává všem skutečnou podobu.

Ježíšův vztah k nejbližším nám pomáhá poznat i drama na Golgotě. Když Spasitel z kříže spatřil dvě osoby sobě nejbližší, odkázal je vzájemně

SOUROZENCI

V tomto čísle končí seriál článků o sourozencích v biblí. Byl zaměřen nejen na rozmanitost lidských povah, ale snažil se vystihnout, jak silně každého jedince na celý život poznamenává atmosféra domova. I dnes je to rodina, která svým rozpadem nebo naopak bohatstvím dobrých vzájemných vztahů ovlivňuje nejen vnitřní, ale i společenský život každého jedince. Souhrnně lze říci, že blaho společnosti, úspěch církve a rozvoj národa závisí na vlivu domova.

Naše uvažování o sourozencích a biblických domovech by nebylo úplné, kdybychom přehlédli prostý domov v Nazaretě, ze kterého vyšel Pán Ježíš. Bible uvádí, že měl bratry a sestry (Mat 13,55; Mar 6,3). Evangelisté nikde netvrdí, že Ježíš byl jediným synem Marie. Poskytují však náznaky toho, že Ježíšovi sourozenci byli Josefovy děti z prvního manželství. Je třeba vzít v úvahu, že v Orientu výrazy jako otec, matka, syn, dcera, bratr, sestra nejsou slova s jednoznačným významem, ale mají celou škálu významových odstínů. Tak např. slovo bratr označuje nejen vlastního bratra, ale i bratrance. Členáte s hlubším zájmem o tuto problematiku upozorňují na článek uveřejněný v ŽD 2/1978. V našem pojednání nejde o genealogii, ale o postřehy a vhledy do vztahů v rodině, ze které Ježíš vyšel. Biblických textů tohoto druhu není mnoho. Připomeneme si některé z nich.

na sebe zvláštním způsobem. „Ženo, hle, tvůj syn!“ „Hle, matka tvá.“ V této tragické chvíli vidí Ježíš ženu, která pro něho truchlí a trpí, jak je osamocená a opuštěná. Co chtěl Ježíš říci tímto prostým odkazem? Či snad přehlédl členy rodiny, kteří by se o ni mohli starat? (Sk 1,14) Jde zde o projev lásky k těm, kteří byli jeho srdci nejbližší jak pokrevensvím, tak duchovním vztahem. Ježíš chtěl obohatit tyto dva drahé životy vztahem, který byl vytvořen jejich láskou k němu.

Z jeho plnosti byli jsme obdarováni my všichni (Jan 1,16)

Evangelista Jan představuje jedinečnou realitu, do které byli zahrnuti i Ježíšovi sourozenci. Kratičká zpráva Skut 1,14 uvádí vedle jmen apoštolů a jejich činnosti i účast z Ježíšovy rodiny: „Ti všichni se svorně a vytrvale modlili spolu se ženami, s Marií, matkou Ježíšovou, a s jeho bratry.“ Jak vzácné společenství, které vytvořil Pán Ježíš svým vykopením a mocí svého svatého Ducha. Ježíšova matka v minulosti plně nerozuměla jednání svého syna, ani jeho bratři nereagovali na události správně. Později se však radostně připojili k zástupu jeho svědků.

Nový zákon několikrát vzpomíná Jakuba s označením „bratr Páně“. Byl to charakterní a zásadový člověk, který sehrál ve vedení rané církve důležitou roli. Tichý Ježíšův vliv přinesl časem i u tohoto muže bohaté ovoce.

S Janem můžeme radostně vyznávat: Z jeho plnosti byli jsme obdarováni my všichni. V hodnotě Ježíšova bratrství přijímáme i slávu synovství nebeského Otce. Z takového počtení roste závazek věčnosti a poslušnosti. O tomto vztahu mluví Ježíš takto: „Ukázal na své učedníky a řekl: Hle, moje matka a moji bratři. Neboť kdo činí vůli mého Otce v nebesích, to je můj bratr, má sestra i matka.“ (Mat 12,49-50) Totéž z Ježíšových slov opakuje evangelista Lukáš: „Má matka a moji bratři jsou ti, kdo slyší Boží slovo a podle něho jednají.“ (8,21) Nelze se čestně ptát po Boží vůli a neuvítit vážně Boží zákon — Desatero. V dnešním náboženském světě charismatické hnutí přemostuje sice propast mezi církvemi, avšak často bez ohledu na biblickou zvěst a zjevenou Boží vůli. Je vzácné, že Ježíš jako Syn člověka nám dal příklad poslušnosti a jako Syn Boží nám dává sílu k poslušnosti.

A ještě jedno poznání vyplývá z chování Pána Ježíše k příbuzným. Četné přibuzenstvo mu zřejmě nebylo z počátku nijak nakloněno. Příčinou domácí zášti nám Ježíš povsechně vysvětluje slovy:

„Prorok není beze cti, leda ve své vlasti, u svých příbuzných a ve svém domě.“ (Mar 6,4) A přece se mnohé mocí láskyplného zájmu a příkladu změnilo. Prodchnut svým posláním uskutečňoval Kristus úkol svého života, aby byl sám světlem lidstva.

Jak můžeme být užiteční svým příbuzným, kteří dosud nepoznali smysl života, neokouši radost ze spasení a z bratrství Pána Ježíše? Smíme je milovat láskou podobnou Ježíšově lásce, použít způsoby přístupu k nim, jaké užíval on, a modlit se za ně. Ten, který nás miluje, miluje i je a chce s námi v této práci spolupracovat. Ostatně — může být něco vzácnějšího než Ježíšovo bratrství a spolupráce s ním?

A. BARTA

★

Sel jsem nedávno v Praze po pěší zóně a zastavil jsem se před výkladní skříní. Upoutala mne krásná, malovaná váza. Byla to umělecká práce vysoké ceny. A přece — kde měla svůj počátek? V hrnčírské dílně. Jak to obvykle zní. Jaký je to kontrast! Uprášená hrnčírská dílna a drahocenná váza.

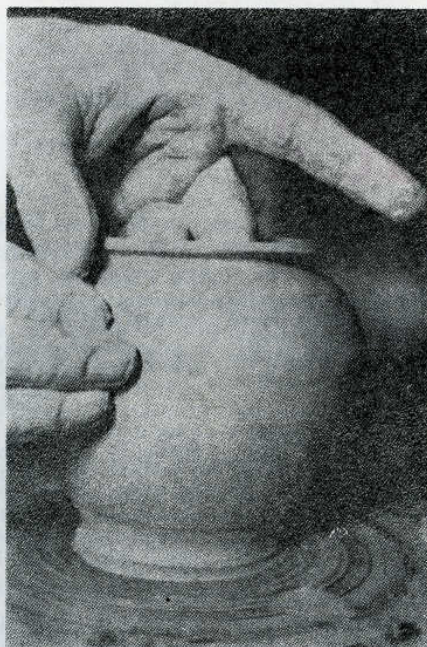
Hrnčírské řemeslo se nám zdá tak všední, a přesto sám Hospodin zavádí k němu naši pozornost. V bibli čteme: „Slovo, které se stalo od Hospodina k Jeremiášovi: Vstaň, sestup do hrnčířova domu a tam ti ohlásím svá slova. Sestoupil jsem tedy do hrnčířova domu, právě když pracoval na hrnčírském kruhu. Ale nádoba, kterou vlastní rukou z hlíny zhotovoval, se nepovedla. Začal znovu a udělal z ní nádobu jinou; dělal, co se mu zdálo být správné. I dostalo se ke mně slovo Hospodino: Cožpak nemohu naložit s vámi jako tento hrnčíř, dome izraelský? je výrok Hospodinův. Hle, jste v mých rukou jako hlína v rukou hrnčířových, dome izraelský.“ (Jer 18,1-6)

Seznámení proroka s hrnčírským řemeslem bylo nutné proto, aby pochopil duchovní naučení. Práci v hrnčírské dílně můžeme přirovnat k práci, kterou koná Bůh s člověkem.

Již první člověk byl stvořen z hlíny. V Písmu čteme: „I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípi dech života. Tak se stal člověk živým tvorem.“ (1 Moj 2,7) Člověk se stal „živou duší“, krásnou a dokonalou nádobou. Zlo, hřích znetvořil tuto dokonalou nádobu a dnes z ní zůstaly mnohdy jen střepy.

Bůh však nepřestal ve své práci. Zůstali jsme podnes hlínou v rukou nebeského Mistra. Prorok Izaiáš říká: „My jsme hlína a dílo tvých rukou.“ I dnes Bůh ve své dílně, kterou je církev, pracuje opatrně a s láskou s křehkými nádobami, jimiž jsou lidská srdce. Jako v hrnčírské dílně, tak i v dílně Boží prochází práce určitými stupni.

Hlína, která se zpracovává, je napřed **měkká**. Musí se dobře promísit. Na zpracování ze začátku, na té první fázi, velice záleží. Kdyby v ní zůstaly bubliny nebo nezpracované kousky, nevydrží v žáru pece. I když je dobře prohnětená, když z ní hrnčíř udělá hotový tvar, pak je to stále ještě „měkkota“. Stačí slabý náraz, nějaký nápor, a nádoby z měkké hlíny se bortí.

V HRNČÍŘSKÉ DÍLNĚ

V duchovním životě je to podobné. Když člověk začíná poznávat Písmo svaté, je také slabý. Stačí jiný názor, duchovní náraz či duchovní urážka, a člověk mění svou podobu. Stačí nějaká nesnáze, a hned je „na dně“. To je ta první fáze v Boží dílně. Je charakteristická nestálostí, choulostivostí a duchovní slabostí. Někdo dokonce ustrne na tomto stupni. Ale tak jako Pán jedná s člověkem opatrně a s láskou, máme jednat i my. I pro nás platí: „Běda tomu, skrze koho pohoršení přichází.“ (Mat 18,7)

Tak jako hrnčíř, pokračuje i Pán Bůh ve své práci dál. Nádobu dá **vysušit**. Taková nádoba z vyschlé hlíny už dost dobře zachovává svůj tvar. Ale je velice křehká, nesmí se do ní uhodit, protože by se rozpadla. V Boží dílně tato fáze představuje lidi, kteří už děle následují Pána, ale ještě toho mnoho neunesou.

Když je nádoba zformovaná a vyschlá, prochází dalším stupněm. Aby trvale zachovala svou formu, musí se **vypálit**, musí projít ohněm hrnčírské pece. A tady záleží na tom, jak byla hlína zpočátku zpracovaná. Jestliže dobře, v ohni vydrží, když špatně, praskne. Prasklou nádobu hrnčíř vyhodí jako bezcenný střep.

Nepraskne-li v peci nádoba, dostává i **hlas**. Když hospodyňka kupuje v obchodě nebo na trhu nějakou

hliněnou nádobu, poklepe ji, aby zjistila, jaký má hlas, zda není „nakřáplá“. V duchovním smyslu i člověk prochází v Boží dílně obdobným stadiem. Takovou pecí prochází každý následovník Ježíše Krista, aby se stal pevným a odolným proti hříchu, aby jeho hlas vydával jasné svědectví o své víře. Co rozumí Boží slovo ohněm, kterým prochází věřící? Jsou to zkoušky víry. Apoštol Petr píše věřícím: „Moji milovaní, nebuďte zmateni ohněm zkoušky, která na vás přišla, jako by se vám dělo něco neobvyklého.“ (1 Petr 4,12) Ve zkouškách se projeví pravá hodnota víry. V těžkostech se učí člověk vroucně modlit, v úzkostech hledá Boha celým srdcem.

Vypálení však není poslední práci v hrnčírské dílně. Vypálená nádoba dostává glazuru, email — symbolicky řečeno roucho. Teď teprv přijde **výzdoba**. Podobně je tomu i v Boží dílně. Toho, kdo vytrvá, přikryje Bůh rouchem spravedlnosti. To je ta ozdoba. Tak jako chrání email nádoby, tak nás chrání Kristova spravedlnost před hříchem a zkázou. V duchovním smyslu se tak stává z hříšného člověka Boží dítě. Hotová nádoba vydává při poklepu jasný zvuk. Každá i skrytá vada se projevuje narušením „hlasu“.

Proto varuje apoštol Pavel věřící v Efezu, ať nejsou jen křesťany na požívanou nebo lidmi vydávajícími pazvuky, prasklé nádoby, ale ať jasným hlasem vydávají svědectví své víry a ať každý v jejich okolí slyší jasný tón: „Z vašich úst ať nevyjde ani jedno špatné slovo, ale vždy jen dobré, které by pomohlo, kde je třeba... Ať je vám vzdána všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhaní a s tím i každá špatnost. Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.“ (Ef 4,29,32)

Každá kvalitní nádoba mívá také **značku výrobce**. Díváme-li se na krásnou nádobu, na uměleckou vázu, tu už podle stylu a kvality poznáme, kdo ji vyrobil. Tak je to i s námi. Při styku s námi musejí lidé poznat z našeho jednání, že jsme následovníci Ježíše Krista, že máme Boží „značku“. Jaké je to poznávací znamení, podle kterého svět pozná, že jsme vyšli z dílny Ježíše Krista? „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ (Jan 13,35)

K. ŠPINAR

Ktorou cestou sa dať?

Pred túto otázku nás na každom deň stavajú okolnosti života, či už ide o krátkodobé alebo dlhodobé ciele. Pretože problémy sú zatiaľ súčasťou života každého žijúceho človeka na zemi, stojme každú chvíľu pred voľbou. Musíme sa rozhodnúť, ako sa v danej situácii zachovať.

Žiak si povie: „Buď budem čestný a spoľahnem sa pri písaní písomky na svoje vedomosti, alebo si nejakú pomôžem, niečo opíšem od suseda, niečo mi napovie táhák.“ Vefa žiakov hľadá cesty, ako si prácu a povinnosti uľahčiť nesprávnymi metódami a robí aj ku vlastnej škode. Podobne tak nejakú zmýšľajú aj mnohí dospelí ľudia. Skôr sa snažíme problémy obísť, vyhnúť sa im, ako ich cielavedomo riešiť. Takýto postoj ľudí sa odzrkadľuje aj v ich voľbe celoživotnej cesty — ísť cestou ľahšou a pohodlnejšou. Iste je príjemnejšie sa vliezť luxusným autom na diaľnici veľkou rýchlosťou, ako sa trmáčať na rozbitých cestách tretej triedy. Ešte náročnejšie je ísť pešo úzkym nevyšliapaným, neupraveným a neoznačeným horským chodníkom so značným stúpaním a s mnohými prekážkami za nepriaznivého počasia.

Raz sme sa niekoľkí odvažili vo Vysokých Tatrách dať na taký chodník. Pokiaľ by medzi nami nebol jeden účastník, ktorý dobre poznal smer cesty aj hroziace nebezpečenstvá, neviem, či by sme sa boli vôbec vrátili domov. Prežili sme veľkú tatranskú

výchricu v skalách hôr, a to vďaka dobrému sprievodcovi, ktorý včas predvídaj blížiacu sa nebezpečenstvo a urobil opatrenia na našu záchranu.

Biblia tiež hovorí o dvoch cestách, ľahšej a ťažšej, ktorými sa môžeme vydať v ústrety cieľom, ktoré sú na ich konci. „Vchádzajte tesnou bránou, lebo priestranná brána a široká cesta je, ktorá vedie do zahynutia, a mnoho je tých, ktorí ňou vchádzajú, lebo je tesná brána a úzká cesta, ktorá vedie do života, a málo je tých, ktorí ju nachádzajú.“ (Mat 7, 13-14) Každý z nás sme postavení pred voľbu cesty, cesty života alebo cesty smrti, inej cesty niet.

Prečo si radšej volíme širokú cestu, na konci ktorej je istá večná smrť? Je ozaj ľahšou a pohodlnejšou? Hoci táto cesta sa nám zdá byť vlastnou a najlepšou, je predsa diktovaná, pretože nie sme na nej úplne slobodní, pretože sme často len unášaní prúdom väčšiny. Robím to, čo väčšina ľudí, inak vybočím a som iný než ostatní. A to nechcem, radšej zahyniem. Čo všetko by sme boli ochotní urobiť alebo dať v hodine smrti, keď by sme vedeli, že by nám niekto predĺžil život o 10 rokov. Neraz môžeme byť svedkami toho, aké obete sú ľudia ochotní donášať len pre svoje telesné uzdravenie. A pritom Darca života ponúka bezplatne každému bez rozdielu život večný, a tu sa zdráhame tento dar prijať. Sme nedôveriví a

odmietaví, a to len preto, že to ponúka Pán Boh.

K Ježišovi sa prišiel raz predstaviť istý mládenec, ktorý si myslel, aký je dobrý veriaci, keď rešpektuje a dodržiava všetky príkazy a nariadenia. „Vtedy Ježiš pozrúc na neho zamiloval si ho a povedal mu: jedno ti chýba, idi, predaj všetko, čo máš a daj chudobným a budeš mať poklad v nebi a vezmi kríž, poď a nasleduj mňa.“ (Mar 10,21)

Pánu Bohu ani nejde o to, čo robíme, koľko toho robíme, ale prečo to robíme. Jemu nie je potrebné donášať obete v snahe si ho udoibriť alebo podplatiť. Pán Ježiš hovorí niečo iné — predaj všetko čo máš — našou rečou, vzdaj sa všetkého, na čom si zakladáš, to je všetko klamné, to ťa nikam nedoviedie. Predovšetkým je to naše pyšné srdce, ktoré neznáša, aby niekto, včítane Boha, nad ním vládol. Myslíme si, že sme dostatočne múdri a schopní vo všetkom si v živote poradiť a ideme až tak ďaleko v spoľahaní sa na vlastné sily a šikovnosť, že i otázku spasenia sme ochotní vziať do vlastných rúk. Zabúdame však, že týmto postojom sa odlučujeme od Boha a začíname spoliehať na svoje zásluhy a že ani tými najskvelejšími zásluhami si spasenie nezískame. Život večný je Boží dar z jeho milosti.

Čo my môžeme urobiť, je vstúpiť do dôverného vzťahu priateľstva s Bohom a všetko ostatné prenechať jemu. Netrápiť sa nad

svojou minulosťou, hriechosťou a nad svojimi slabosťami. S našim súhlasom On sám prevedie svojou mocou v nás proces očisťovania a duchovného rastu. Ak sa na základe úplného odovzdania Kristu staneme zajedno s Ním, budeme úplne slobodní. Potom už nebude pre nás kresťanský život bremenom a ustavičnou farchou, ale radostné nasledovanie Krista. Takéto spoločenstvo s Bohom sa nám stane túžobne vyhľadávaným na každom deň. To je tá cesta, ktorá vedie do života. „Hľaďte, dnes som ti predložil život a dobré, smrť a zlé.“ (5 Moj 30,15) Rozhodnúť sa a previesť voľbu životnej cesty musí urobiť každý človek osobne sám, to nemôže za neho urobiť nikto iný, preto nikto iný za jeho rozhodnutie nenesie zodpovednosť. V otázke voľby večného života s Bohom alebo večného zatratenia sme slobodní, a teda aj zodpovední. Uvedomuješ si závažnosť otázky, ktorou cestou sa dať?

Dovoľ teda Bohu, aby s tebou vstúpil do nového dôverného priateľského vzťahu, a dá ti poznať cestu života. „...Radosti do sýtosti je pred tvojou tvárou, rozmanitého blaženstva v tvojej pravici na večnosť.“ (Ž 16,11) On sa stane tvojím spoľahlivým a dobrým sprievodcom života už teraz tu na zemi, ktorý ťa bezpečne dovedie aj k tomu najvznešenejšiemu cieľu — do jeho večného kráľovstva. Ktorou cestou sa teda dať?

J. STISKALA

Téměř dospělým - Téměř dospělým - Téměř dospělým - Téměř

Říkají tomu odborně hledání identity a jsou toho plné noviny. Psychologové a jiní povolání odborníci hloubají nad problémy dnešní mládeže. — Kam se to ti mladí dostali?

Má skutečně cenu přemýšlet o hledání identity? (Hrůza mne jímá z toho slova, ale nemohu najít v češtině slovo stejného významu.)

Můj dědeček, který řešil všechny problémy hned a jednou provždy, asi by si neodpustil poznamenat: „To by tak chtělo ty mladé pěkně přehnout přes koleno a nandat jim, co se do nich vejde, aby je to filozofová-

ní přešlo.“ A pak by nás nejspíš poslal sekat dříví nebo nanosít vodu ze studně.

Humorné, vidíte? Teď však už vážně. Vždyť doma máte ústřední topení, na vodu stačí otočení kohoutu a identita...?

Ano, je to problém, to hledání místa ve světě, zvláště pro nás, téměř dospělé. Každý si musí najít své místo v životě. Jsou řešení nasvědčující diskuse odborníků? Dejme tomu. Díky jim se už třeba na „panky“ nedívá tolik lidí přes prsty. Říkají, že výstřednosti „panků“ jsou způsobeny právě hledáním

Pokud si ze školy správně pamatuji, po písmenu E následuje v abecedě F. Ani slovy se začátečním písmenem F čeština neoplývá, ale i tak jsem si jedno slovo brzy našel.

f... falešný

Snad jsem měl k přemýšlení raději užít podstatné jméno faleš. Slovo faleš může stát samostatně, zatímco přídavné jméno falešný vypadá jaksi nedokončeně, dokud k němu nepřisuneme slovo další. Jenže o to mi právě jde. Přídavné jméno falešný znehodnocuje obsah následujícího slova nebo dokonce jej popírá. Falešné zlato už není zlato, falešné peníze nejsou peníze a falešná láska není láska. Falešné zlato, falešné bankovky i falešná láska nejsou to, co by měly být, ale předstírají, tváří se, chtějí jako skutečně vypadat.

Ale jistě, pokud by se lidé spokojili jen s falešnými zuby z pryskyřice, s falešným dřevem nebo s „pseudo“ a „neo“ slohy konce minulého století, nebylo by to tak zlé. S umělým chrupelem se člověk lépe cítí a někdy se mu i lépe kouše. Imitace dřeva bývá také někdy snesitelná, obzvláště vyjde-li to laciněji, a na neorenesanční budovu Národního divadla se z vyhlídkové terasy pod Hradem také dobře dívá.

Jenže falešného je mezi námi mnohem, mnohem, víc. Tak jsme si na předstírání a působení zdání zvykli, že klameme i sami sebe. Snad už jen děti nedovedou předstírat a přetvářovat se. Výkřik dítěte v Andersenově pohádce Císařovy nové šaty: „Ale

vždyť na sobě nic nemá!“ je charakteristický i pro přímočaré chápání světa dnešních dětí.

Vnucuje se mi otázka, nejspíš mě na ni přivedlo nějaké dítě, protože dospělý by se přece takhle hloupě neptal: „A proč to všechno předstíráš?“

Určité vysvětlení bychom našli v lidském úsilí realizovat neuskutečnitelné sny vytvořením zdání — iluzí. Možná v upřímné touze přivolat tím všechno krásné a zpravidla už minulé. Tato touha jako by se projevovala i ve stále se množících skanzenových osadách. Skanzeny navozují atmosféru ztraceného, touženého. Nemohou však být směrnatnou výpovědí o životě dnešního člověka. Ovšem, zpravidla nezůstává jen u roubených dřevěných staveb minulého století. Každý máme své vlastní skanzeny vzpomínek, s jejichž pomocí se snažíme vytvářet iluzi mládí, roztoužených úsměvů, odhodlání, ale zmůžeme se jen na falešné řasy, silácké řeči, rudou rtěnku a předvádění černobílých fotografií.

I v bibli najdeme námi sledované přídavné jméno. Nejčastěji je spojené se slovem svědci, ale i falešná přísaha, falešní bratři a falešné dílo se v jejích kapitolách objeví. V evangeliích Ježíš, když hovoří o době konce, varuje také před falešnými Kristy. Přemýšlejme o tomto nebezpečí.

Vím ještě o jednom velmi akutním nebezpečí. Odhaluje ho apoštol Pavel

a i když se v jeho varování neobjevuje to „naše“ slovo, myslím, že sem patří: „...Budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou zapírat.“ (2. Tim 3,5) Velmi trefná slova pro naše náhražkovité, umělými hmotami přeplněné lidské společenství. Ale pozor! Varování se týká nás, věřících. Protože i my můžeme ve svém srdci pěstovat takový malý soukromý skanzen dávno mrtvé víry. Není se co divit. Křesťané nežijí v izolaci, a tak falešné může být i náboženství. Snad by to nebylo tak tragické, kdyby v tomto případě nešlo o vše. Falešná zbožnost totiž není žádná zbožnost, i kdyby se tvářila sebezbožněji a za každou větou hlasitě vykřikovala halálu.

„Já jsem ta cesta, pravda i život...“ (Jan 14,6), řekl Ježíš kdysi malověrnému Tomášovi. Ano, Kristus je zárukou pravosti. V našem životě nejde tolik o opatrnické rozebírání falešného a drobnohledné rozpitvávání každé odchylky jako spíš o ztotožnění se s jeho prosbou: „Posvěť je pravdou, tvoje slovo je pravda.“ (Jan 17,17) Vlivem Božího slova v našich životech budeme chráněni před zfalšněním, zlohostejněním, tvářením se a předstíráním. Určitě i pak se z našeho slovníku nevytratí ono nepříjemné přídavné jméno, ale rozhodně se častěji nejen v naší řeči, ale především v životě bude projevovat to skutečně pravé a pravdivé.

JAN BARTA

Dospělým - Téměř dospělým - Téměř dospělým - Téměř dospělým

identity, hledáním místa v životě. Já bych si však dovolil tvrdit, že jsou spíše reakcí na to, co se odehrává ve světě dospělých. Ti upřímní mladí lidé bojují proti přetvářce, falešné morálce, chameleónství a pózám. Avšak upadají do stejné povrchnosti jako dospělí. Spoustu energie totiž vyplývají na pózování s do polovice vyholenými hlavami a černými koženými komplety. Neříkám, že to není určitý druh hrdinství, ale je to žalostné málo.

V římském impériu (budeš muset zalovit ve vzpomínkách. Ano, Římany jste brali v páté třídě.), čítají-

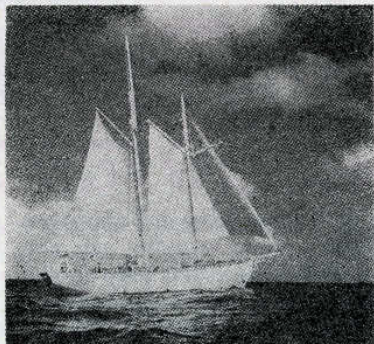
címu několik milionů obyvatel, žil poddaný jménem Ježíš, který své místo, identitu na světě, našel. Nevím, zda se o tom tenkrát tolik přemýšlelo. Kdo ví. Nebyly noviny, nebylo rádio. Podle všeho byla však už i tenkrát místa, kde se třeba i o tom místě na světě diskutovat dalo. Z bible víme, že Ježíš už jako dvanáctiletý (byl to pořádně mladý, téměř dospělý) rozprávěl a dával otázky moudrým dospělým v Jeruzalémském chrámu. Zdá se, že se tenkrát dotkl i problému identity. Na podivný dotaz rodičů, co mezi moudrými učiteli dělá, totiž odpově-

děl: „Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ (Luk 2,50) Zajímavá reakce, a nebyla v ní žádná pýcha. Ježíš se potom klidně vrátil domů, „poslouchal“ (Luk 2,51) rodiče a až do svých třiceti let pěkně den co den pracoval v otcově tesařské dílně. Jak to vydržel? Už jsem to říkal. Jeho život nesetával z gest a póz. Ježíš si byl jistý svým posláním, a proto i ta léta v tesařské dílně bral jako součást své životní cesty. Vědom si svého poslání dokázal dělat věci v pravý čas a na pravém místě. Za tři a půl roku, když nechal tesaření,

položil základy k nejroziřšenějšímu náboženství na světě a svou smrtí přinesl naději pro záchranu všech lidí.

Problém hledání identity přestane být tvým problémem, budeš-li si jist svým posláním. Budeš mít zaručeně méně času na to, abys třeba s tou vyholenou hlavou odsoudil všechny omyly dospělých, ale určitě budeš mít čas pro ty, kteří budou potřebovat tvou pomoc. — Pomoc?! Říkáš si, že to sem nepatří, mluvíme přece o posláním. A co když právě pomoc druhým je tvým posláním? Přemýšlej o tom.

-jb-

Před několika lety narazila v noci nákladní loď „Maori“ ve velké bouři na skalisko a ztroskotala. Bylo to nedaleko Bordeaux. Loď se potopila v několika minutách. 39 členů posádky naskákalo do běsnícího moře. Doufali, že se zachrání. Zachránil se jenom jeden. Počítalo se mu zachytit se desky. Sedm hodin se zmítal na deseti-metrových vlnách. Když se rozednilo, zachránila ho jiná loď. Dříve než polomrtvého ztroskotance vytáhli na palubu, zahlédl jméno lodi: „Vegesack“. Později vypravoval, že se mu těch osm písmenek záchranné lodi vrylo nezapomenutelně do paměti. Sotva si umíme představit, co musel prožít. Jenom kdo sám prožil něco podobného, ví, jakou hrůzu prodělává tonoucí člověk v mořských vlnách a jaká je jeho reakce na záchranu.

Není tomu tak i v našem duchovním životě? Kdo se ještě opravdu nevzepřel proti pokušení, neví, jakou sílu má hřích. Mnozí se domnívají, že takovému boji rozumějí, protože četli epistolu Římanům, v které se popisuje zoufalý a marný boj člověka s hříchem: „Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci. Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mne vysvobodí z tohoto těla smrti?“ (7,19.24)

Ale jenom ten, kdo se rozhodl bojovat jako apoštol Pavel proti každé slabosti a chybám charakteru až k úplnému vítězství, pozná, že to sám nedokáže. Tak jsme na tom všichni. Duch svatý nám stále ukazuje na určitý nedostatek, podněcuje nás, abychom jej zanechali. Bojujeme každý den, a přesto prožíváme porážky, hřích nás sráží k zemi. To nás vede k zoufalství. Ale to zoufalství je nutné. Přivede nás k poznání, že sami nic nezmůžeme, že záchranu musíme hledat ne v sobě, ale u někoho jiného. Jenom jeden nás může zachránit: Ježíš Kristus. Apoštol se o tom předsvědčil, my rovněž. Kdo je zachráněn Ježíšem Kristem, umí být také vděčný za jeho pomoc a záchranu. Jeho záchrana je naše jediná naděje. Písmo nám to potvrzuje: „V nikom jiném není spása; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.“ (Sk 4,12) K. Šp.

Více POHYBU - pomalejší stárnutí

Různé formy tělocviku se stávají součástí životního stylu stále většího počtu lidí. Je to dnes jakási módní vlna. Často potkáváme v ulicích i v městských parcích lidi v teplákových soupravách. Všelijaké kursy pohybové výchovy a kondičního tělocviku si zřejmě nestěží na nedostatek zájemců. Zdá se, že ženy motivuje spíše zájem o hezkou postavu a mladistvý vzhled, zatímco muži si přejí spíše uchovat výkonnost, kondici, případně „odventilovat“ psychické napětí. Mnozí odborníci se dnes domnívají, že pravidelná tělesná aktivita nejen zlepšuje kvalitu života, ale zřejmě ho také prodlužuje.

Najde lidstvo hledaný elixír mládí v pravidelném tělocviku? Proces stárnutí nelze zastavit, mnozí odborníci však tvrdí, že životním stylem lze tento proces urychlit nebo zpomalit. Většina z nich se shoduje v názoru, že orgány našeho těla slábnou a ochabují více nepoužíváním než samotným stárnutím. Mnozí lékaři hovoří o rozdilu v tzv. „biologickém“ a „chronologickém“ stáří. Někomu může být chronologicky padesát let, jeho organismus však může biologicky být na úrovni třicetiletého člověka.

V poslední době se zdůrazňuje potřeba pravidelného tělocviku a pohybové aktivity také u starších lidí. Nikdy není pozdě začít pravidelně cvičit. I starší člověk může od pravidelného cvičení očekávat:

- zlepšení srdeční činnosti a dýchání;
- zlepšení a udržení svalové síly, vytrvalosti a pružnosti;
- regulaci látkové výměny a tělesné váhy;
- regulaci krevního tlaku;
- ochranu před zeslabováním kostí;
- snížení obsahu tukových látek v krvi, a tím i zmenšení rizika srdečních chorob;
- zlepšení psychické kondice (zlepšení sebevědomí);
- tenčí a pružnější cévy;
- zlepšení přívodu kyslíku do celého těla.

Heleně Kleinové z amerického města Sacramento je 66 let. Naběhala v životě zřejmě více kilometrů než většina jiných žen. Běhat začala až v 55 letech. Nástupem do důchodu zís-

kala více času a chtěla se také udržet v dobré fyzické kondici. Zájem o závodní běh v ní vzbudila její známá, která ji v podstatě vyprovokovala, aby se zúčastnila běhu na 10 kilometrů pro seniory. Trénovat začala na zahradě za domem, později hranici tréninkové dávky prodlužovala na 1 km, pak na 2 km a dnes běhá 15 kilometrů denně.

Dodnes absolvovala 38 maratónů, 37 běhů na 50 nebo 100 mil (80 a 160 kilometrů). Je držitelkou světových rekordů v běhu na dlouhé vzdálenosti ve své věkové kategorii. V roce 1982 se účastnila na Havaji závodu tzv. „železného muže“, který se skládal z plavání v moři na vzdálenost 4 km, cyklistického závodu na 180 km a z běhu na 42 kilometrů. Ve své věkové kategorii skončila druhá. Mezi závody, kterých se zúčastňuje nejraději, patří přespolní etapový běh na 100 mil (160 km) v pohoří Sierra.

Závodi ráda, ale jak sama tvrdí, běháním hlavně sleduje udržení tělesné kondice. Povzbuzuje také své starší spoluobčany, aby projevovali větší fyzickou aktivitu. Je přesvědčena, že tělocvik prodlužuje život a zlepšuje jeho kvalitu. Lékařské výzkumy dospěly k závěru, že hustota jejich kostí odpovídá věku 35 let. Sama doporučuje všem starším lidem, kteří chtějí začít pravidelně intenzivněji cvičit, aby se nejdříve podrobili důkladné lékařské prohlídce.

Jak tělocvik zpomaluje proces stárnutí

Srdeční tep. Maximální srdeční tep závisí na věku. Znamená to, že čím jsme starší, tím víc maximální tep srdce klesá. Obvykle se říká, že maximální tep si můžeme vypočítat tak, že od čísla 220 odečteme svůj věk. Srdeční tep ovlivňují také některé léky a některá onemocnění srdce a krevního oběhu vůbec. Bylo by užitečné, aby každý starší člověk podstoupil odborné vyšetření a nechal si lékařem poradit, co je pro něj přijatelné a bezpečné. Tréninková zátěž by neměla vést až k maximální hranici srdečního tepu. Obvykle se říká, že by měla dosahovat pouze 70 % možného maxima. Například u člověka ve věku

65 let se předpokládá maximum 220—65, tedy 155 tepů za minutu. Při tělocviku by však neměl překračovat hranici 70 % z tohoto maxima. Tedy 109 tepů za minutu.

Okysličování organismu. Množství kyslíku, které tělo přijímá, je samo o sobě nejlepším ukazatelem tělesné zdatnosti. Ukazuje, kolik kyslíku tělo může přijmout a použít. Obvykle se příjem kyslíku po třicítce snižuje každých 10 let o 8 až 10 %. Toto snížení je dáno snižováním maximální hranice srdečního tepu, a tím snižováním výkonu srdce. Dnes již máme k dispozici dostatek důkazů, že vhodný a pravidelný tělocvik zpomaluje pokles příjímání kyslíku organismem. Pozorováním se zjistilo, že starší lidé, kteří začali později pravidelně cvičit, v tomto smyslu zlepšili svůj tělesný stav. Velmi blahodárně ovlivnili stav a činnost svého srdce.

Kosti. Zeslabování (tzv. řídnutí) kostí patří mezi závažné problémy procesu stárnutí, zvláště u žen. Kosti starších lidí jsou méně pevné. Tělocvik prokázal příznivý vliv i v této oblasti. Cvičením se totiž kosti zatěžují a kosti na to za normálních okolností reagují tím, že silí.

Svaly. Svalové tkáně stárnutím ubývá, což má přirozeně za důsledek ztrátu fyzické síly a zdatnosti. I starší lidé však pravidelným cvičením mohou zvětšovat nebo alespoň udržovat objem svých svalů a jejich výkonnost. Novodobá pozorování prokázala, že pravidelným cvičením lze podstatně upravit přirozený proces úbytku svalové tkáně.

Pohyblivost. Klouby, šlachy a další součásti pohybového ústrojí stárnutím „tuhnou“. Tento proces je přirozeným a nezvratným důsledkem stárnutí. Snížení či ztrátu pohyblivosti mohou zapříčinit také některé choroby, například artróza. Proto, bez ohledu na věk, má být součástí každého tělocviku velice různorodá aktivita. Ztrátu

pohyblivosti můžeme vhodným a pravidelným tělocvikem podstatně snížit.

Hmotnost. S přibývajícím věkem obvykle lidé přibývají na hmotnosti, zatímco se zároveň snižuje jejich výška. Tělesná aktivita pomáhá odstraňovat z těla „přebytečné kalorie“ a udržovat žádoucí hmotnost.

Doporučení pro starší. Je prokázáno, že pravidelný tělocvik zlepšuje kvalitu života v každém věku. V případě starších lidí cvičení může zpomalovat přirozené procesy fyzického stárnutí. Než však začneš pravidelně namáhat, věži cvičit, poraď se s lékařem. Základní zásady platí pro všechny lidi v každém věku. S přibývajícím věkem však musíme být opatrnější. A nyní několik konkrétních rad pro starší cvičence:

- začínej pomalu a postupně zatěžuj svůj organismus;
- „zahřívaj“ své tělo postupně a pomalu;
- normálně by „zahřívací“ proces měl trvat 5—10 minut;
- formy tělocviku by měly s lékařem prohodit zvláště lidé, kteří trpí chorobami jako cukrovka, artróza, srdeční choroby nebo ortopedické problémy;
- buď zvlášť opatrný, máš-li nadváhu a zároveň vyšší krevní tlak;
- po skončení tělocviku si navykní zase na „zchlazovací proces“ (zklidnění), který má trvat nejméně 10—15 minut;
- najdi si takovou formu tělocviku, která je ti příjemná a vyhovuje tvým možnostem;
- buď opatrný, cvičíš-li v horku nebo ve velkém chladu;
- dodávej tělu hodně tekutin a během tělocviku odpočívej.

Nevíš-li si rady jak na to, kup si některou z odborných publikací nebo se zapoj do organizované tělovýchovy pro starší. V každém případě cvičení stojí za to. Nikdy není pozdě.

MUDr. S. R.

Když se blíží požární vůz se zapnutou sirénou, okamžitě uhýbáš z cesty, aby ses s ním nestřetl. Svítí-li na semaforu u křižovatky červené světlo, poslušně zastavíš a čekáš, až budeš mít zelenou. Víš, co by znamenalo nedbat na varovný signál. Naprosto stejně si budeš počínat u železničního přejezdu, kde klakson oznamuje příjezd vlaku. Když tě však varuje Bůh, abys unikl před blížícím se soudem, žiješ si lhostejně dál, jako by se nic nedělo. Pro tebe Boží varování nic neznamena?

Řekne-li někdo o nějakém jídle, že je zkažené, nerozpakuješ se a vyhodíš je. Je-li vodní zdroj označen tabulkou, že voda je závadná, nepiješ ji. Když však Bůh, který je láska, říká, že „odplata za hřích je smrt“ — žiješ dál svým hříšným způsobem života?

Jsi-li na střelnici, opouštíš na dané znamení co nejrychleji pásmo ohrožení. A když řekne Bůh: „Duše, která hřeší, zemře“ — zůstaneš hluchý a nebereš vážně toto varování?

Je-li někde výprodej nějakého zboží s výhodnými cenami, chceš této možnosti co nejvíce využít. Když však ti Bůh nabízí zdarma věčný život jako dar své milosti, zdráháš se a říkáš: „Teď ještě ne! Možná později!“ Přitom je to mnohem důležitější než cokoli jiného na světě.

Lidi posloucháš, dáš na jejich dobře míněnou radu — proč nedbáš na Boha a na jeho radu? To jsou důvody, proč lidé hynou.

A největším neštěstím je, žijí-li lidé v domnění, že Bůh je mrtev — a to navzdory jasnému prohlášení bible: „Hrozné je upadnout v ruce Boha živého.“

Pán Bůh si přeje, „aby všichni lidé byli spaseni“. Pro tvou záchranu poslal svého Syna — Pána Ježíše. Uvěříš mu? Přijmeš jej jako svého osobního Spasitele? Co uděláš?

(Ž. sl.)

Před časem (ZD 5/81) jsme v našem časopise zveřejnili článek s názvem „Měj ho stále ráda“, který radil ženám ve vztahu k mužům. V článku jsme slíbili, že někdy v budoucnu otiskneme také obdobný článek pro muže. Někteří naši čtenáři nám připomínají náš slib a dožadují se jeho splnění. Snažíme se vyhovět zveřejněním překladu článku americké odbornice v otázkách rodiny a výchovy dětí, dr. Kay Kuzmové, autorky řady odborných i populárních publikací.

Chceš, aby se tvá manželka cítila po tvém boku dobře? Jako člověk, kterého považuješ za nejdůležitějšího ze všech? Abys toho dosáhl, nemusíš vynaložit kdovíjaké finanční prostředky. Můžeš toho dosáhnout docela prostě. Zajímá tě to? Nikdo nemůže pro spokojenost ženy udělat tolik, jako její manžel. Dovol, abych ti připomněla dvanáct doporučení, zásad, které přinesou spokojenost nejen tvé manželce, ale také tobě. Přinesou vám plné uspokojení z dobrých vzájemných vztahů.

1. Udělej pro ni něco

Buď ochotný se něčeho vzdát nebo něco pro ni obětovat. Nabídní jí větší kus koláče, poslední bonbón z bonboniéry, lepší místo. Někteří muži pronášejí veřejně silné výroky, že jsou ochotní pro svou manželku položit život, ale nejsou ochotni se vzdát ani návštěvy fotbalového zápasu s kamarády proto, aby šli s manželkou na procházku. Jsi ochoten se něčeho zříct ve prospěch své manželky? Jsi ochoten vzdát se něčeho, co máš rád, co se ti líbí, abys vyhověl své manželce? Kolik jsi v poslední době obětoval pro svou ženu?

2. Naslouchej jí

Poslouchej, co ti říká. Zajímej se o to. Nepřerušuj ji, nebuď nevraživý. Sleduj pozorně, dívej se jí do očí — věnuj jí tolik zájmu jako jiným lidem, na kterých ti záleží.

Tvá manželka nepotřebuje jen tvé srdce, ale i tvé uši. Buď ochotný ji kdykoli během dne vyslechnout. Nejen v jedenáct večer, kdy už napolo spíš a nejraději by ses viděl v posteli nebo v ní dokonce ležíš.

Nezapomeň, že když tvá manželka citově strádá, nepotřebuje vyslechnout kázání: „Není divu, že něco takového prožíváš. Kdyby ses dobře nasnídala, byla bys na tom jinak.“ Možná rád „kážeš“ a udílíš rady, Bůh tě však nepověřil, abys svou manželku „předělával“. Nepodlehni pokušení kázat. Naslouchej jí, to je mnohem důležitější.

3. Prokazuj jí náklonnost

Většině žen se líbí, jestliže ji manžel prokazuje náklonnost jak doma, tak i na veřejnosti. Vezmi ji často za ruku nebo kolem ramen. Nehrej divadlo. Svým chováním dokazuj lidem kolem, že ti na manželce skutečně záleží. Nemáš-li jistotu, kolik náklonnosti máš své manželce na veřejnosti projev, zeptej se jí na to.

Možná nepatříš k lidem, kteří rádi prokazují manželce náklonnost, ale právě proto by ses tomu měl učit. Začni se tomu učit tak, že vezmeš manželku za ruce, kdykoli se spolu doma

modlíte. Když sedíš vedle ní na židli, vezmi ji kolem ramen, pohlad ji. Než spolu vyjedete autem, vem ji za ruku a pros o Boží ochranu. Být manželkou a případně matkou není vždy snadné. Tvá manželka proto potřebuje pozorného a milujícího manžela. Uč se být takovým manželem.

4. Pěstuj společenský život spolu s ní

Nenechávej ji doma nebo někde v ústraní, zatímco ty hovoříš se svými přáteli. Je důležité, aby tě lidé na veřejnosti viděli co nejčastěji ve společnosti tvé manželky. Znáám některé členy církve, a nejen kazatele, kteří za celou sobotu ve shromáždění si nenajdou ani chvíli pro svou manželku. To není správné.

Možná, že máš mnoho odpovědností nebo zájmů, přesto však bys měl vždy vyšetřit alespoň pár minut, abys své manželce projevil zájem a náklonnost. Pokud nemusíš ve společnosti hlídat děti a pokud je to jen trochu možné, přizvi ji k jednání nebo k pohovoru s partnery. Máte-li malé děti, snaž se občas pomoci manželce najít někoho, kdo vám děti pohlídá, abyste si mohli vyjít. Možná budeš překvapen zjištěním, že určitá jednání v přítomnosti tvé manželky budou úspěšnější. Jedno staré přísloví říká: „Vidíš-li úspěšného muže, podívej se na jeho manželku.“

5. Řekni tu a tam něco hezkého na veřejnosti o své manželce

Nikdy ji veřejně nekritizuj nebo nesnižuj. Naopak ji povzbud a podpoř. Pověš-li o ní dostatek hezkých věcí, bude ochotnější občas přeslechnout nebo odpustit tvá nelaskavá slova a také tě veřejně podrží. Veřejná vzájemná podpora a zastání jsou stejně důležité jako soukromá podpora a projevy přízně mezi manžely.

6. Pomoz jí nést její odpovědnost

Zeptej se jí, čím bys jí měl pomoci. Překvap ji

také láska

Zvedls hlavu od novin
tak přišourám se tiše
vím jak moc mě potřebuješ
... když ti kručí v břiše

M. BAZALOVÁ

svou pozorností. Možná sis tak navykl rozdělovat práci jiným, že občas zapomínáš přijít s osobní iniciativou a udělat něco navíc doma v domácnosti. Jeden z manželských poradců tvrdí, že manželé, kteří se ráno vzájemně zeptají: „Co ode mne dnes potřebuješ?“ se nikdy nemohou rozvést. Možná by otázka mohla raději znít: „Co mohu dnes pro tebe udělat, aby ti bylo dobře?“ Splnit přání manželky může občas znamenat také ustlat postele nebo umýt záchod.

7. Řekni jí, že se ti stále líbí

Řekni jí čas od času, jak se ti líbí, že obdivuješ její schopnost, trpělivost, laskavost. Řekni jí, že obdivuješ její povahu, ale že se ti líbí i její postava. Kdy jsi naposledy své manželce zamával? Že už jsi na to moc starý? Nevěř tomu.

Představ si manželku, když byla ještě mladá. Nepřehlížej její krásu a alespoň jednou denně jí pověz o ní něco hezkého. Pak pozoruj, jak se stává ještě krásnější.

8. Projevuj jí úctu

Nést manželce těžší zavazadla, otevřít jí dveře — to není ani dnes staromódní. A i kdyby to bylo, nezapomeň, že ženy mají rády staromódní muže. Jestliže si vážíš své manželky, určitě jí zatelefonoješ, když se někdy opozdíš, nebudeš pracovat každý večer dlouho do noci a nejméně jednou měsíčně vezmeš manželku někam „ven“. A jistě se jí zeptáš předem, když budeš chtít pozvat domů nějakou návštěvu.

9. Buď chápačící otec

Mnohé manželky si stěžují, že jejich manželé umějí před druhými lidmi hovořit, co by se mělo a jak by se to mělo, umějí jiným poradit, ale sami zapomínají dobré zásady uplatňovat v praxi.

Nejsi-li schopen realizovat to, co říkáš — máš problém a potřebuješ pomoc. Spasení a prospěch tvých

manželovi

Říkat manželovi
„miluji tě“
— to už neletí
Dnes žijem
ve znamení
jiných objetí
Jsem ale rebel
odmalička
směšná
svou věrností
Napišu ti
na lísteček
veršík
milostný

M. BAZALOVÁ

děti je tvá prvořadá povinnost. Nedovol, aby konflikty s dětmi zatěžovaly vztah ke tvé manželce. Nestojí to za to. Hledej jiné řešení. Nemáš-li možnost poradit se s někým odpovědným, přečti si dobrou knihu o výchově dětí. Nemusí to být ani kniha z křesťanského prostředí. Dobré rady ti mohou poskytnout i sekulární odborníci. Neostýchej se přiznat sobě i jiným, že nejsi dokonalý rodič, že se to teprve učíš. Dobré poznatky se však snaž důsledně uplatnit v praxi.

10. Otevři své manželce dveře možností

Nemysli jen na svůj osobní rozvoj, případně služební postup. Co tvá manželka? Chtěl bys jí pomoci uplatnit a rozvinout Bohem svěřené hříbny? Proč by sis o tom nemohl se svou manželkou otevřeně promluvit?

Tvá manželka se nemusí

ztotožňovat s tvým posláním, životním postavením a tvými zájmy. Bůh má s ní možná jiný záměr. Nemusí pomáhat jen tobě a tvým plánům. Možná bys měl také ty pomáhat své manželce, a tak umožnit její osobní rozvoj. Chce-li tvá manželka něco studovat, pomoz jí to realizovat. Dohodněte se, a buď ochoten hlídat děti, bude-li chtít navštěvovat třeba nějaké večerní kursy.

Nevymlouvej se, že na to nemáte dost prostředků. Jestliže něco považujeme za důležité, dokážeme pro to i něco obětovat. Vaše manželské štěstí závisí i na tom, zda se tvá manželka cítí spokojená. Proč bys jí k tomu nepomohl?

11. Věnuj jí čas

Naplánuj čas od času „romantický“ výlet — každopádně bez dětí. Zaříd někoho, kdo vám děti pohlí-

dá. Takový výlet byste měli uskutečnit alespoň jednou do roka. Možná budeš překvapen, jak takový víkendový výlet může prospět vašim vztahům a jak se také dětem může líbit občasná změna a svoboda.

12. Buď duchovním vůdcem své rodiny

Víš o tom, že věřící ženy si nejčastěji stěžují právě na to, že jejich manželé neplní úlohu duchovního vůdce rodiny? Nechtěj, aby to platilo i o tvé rodině. Někteří věřící manželé a otcové se nikdy s rodinou nemodlí, nevedou rodinné pobožnosti. Mnozí otcové jsou také nesprávným příkladem svým dětem i v tak základních otázkách, jako je zachovávaní Božích přikázání. Dávají totiž některým věcem a svým zájmům důležitější místo v životě, než jim náleží (1. přikázání). Zapřisahají se (3. přikázání) a nejsou důslední v zachovávaní soboty (4. přikázání). Nemají hezký vztah ke svým vlastním rodičům a dávají tak svým dětem nesprávný příklad (5. přikázání). Pronášejí „silná“ slova a nadávají svým dětem, když se jim něco nelíbí (6. přikázání ve smyslu výkladu Pána Ježíše u Matouše 5,21.22). Berou dětem peníze z jejich pokladniček (8. přikázání). Uvádějí jiný věk svých dětí, aby získali poloviční jízdné nebo vstupné (9. přikázání). Zavidí sousedům nové auto... (10. přikázání). A jistě bych mohla pokračovat ještě dlouho.

Nemůžeš žít dvojím životem jako nějaký agent rozvědky, a přitom si trvale získávat lásku své manželky. Kdo vlastně jsi? Jsi duchovním vůdcem své rodiny, nebo si jenom hraješ na věřícího?

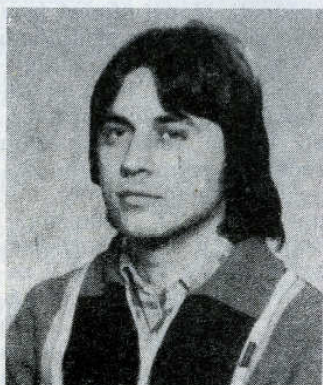
To jsou ony slíbené zásady a vyzkoušené rady. Chceš si pěstovat svou manželku a upevňovat své manželství? Nevymlouvej se slovy: „S mou ženou nic nehne.“ Zapomeň, že manželství ti přinese jen tolik, kolik do něj investuješ.

1. Co pro tebe dnes znamená evangelium?
2. Kdybys mohl mluvit jednu minutu v televizi nebo rozhlasu, co bys lidem řekl?
3. Je snadné prožívat svou víru v dnešním světě?

Místo nadpisu máte před sebou tři otázky, které jsem položil během prázdninových týdnů mnoha lidem. Budou následovat odpovědi nebo lépe řečeno výpovědi devíti z nich. Všem ostatním, jejichž výpovědi se na stránky časopisu nedostaly, se omlouvám. Než však začnete číst, zkuste jen tak pro sebe sami na otázky odpovědět. Samozřejmě, nutit vás nemohu, ale myslím si, že budete mít z následujícího čtení větší radost. Nebudete už jen nezáčastněnými čtenáři.

Město Fulnek vešlo do povědomí mnoha lidí díky jménu Jana Amose Komenského. Poslední biskup Jednoty bratrské zde prožil několik let. Jeho pobyt připomíná výstavní expozice kousek od náměstí.

Nedaleko odtud, v obci Děrně, jsem položil tři otázky bratru Milanu Barboříkovi. Přiznávám, že nezůstalo jen u tří stručných odpovědí. Prožil jsem s ním i jeho rodinou hezké odpoledne, mám na co vzpomínat.

bodu. Kam? Odpověď můžete milí čtenáři najít v bibli, ale to už jsem asi tu jednu minutu přetáhl.

3. Když chce člověk v kterékoliv době opravdově prožívat svou víru, to znamená opravdově prožívat společenství s Kristem, vždycky ho čekají překážky. Pán Ježíš nikomu nezaručil pohodlnou cestu. Ovšem ta cesta stojí za to. Myslím si, že člověk, který opravdu jednou okusí cestu s Pánem Ježíšem, nikdy nelituje. Nelitoval jsem nikdy ani jediného kroku v životě, který mi pomohl porozumět Boží lásce. I v době, kdy přišla třeba nemoc dítěte a lidská pomoc už selhávala. Tehdy nám s manželkou zůstávala ještě modlitba. A právě tehdy jsem cítil, že Pán Ježíš je s námi, a že i bolest a trápení mne vychovává a připravuje pro jeho království.

Milan Barbořík, 27 let, elektrikář

setkám. Po více než dvouletém chození s Ježíšem bych řekla, že evangelium je pomoc. Prostě, evangelium mi pomáhá žít.

2. Asi bych v takové zvláštní příležitosti spoléhala na zaslíbení, že Duch svatý nám připomene v pravý čas, jak a co máme mluvit. (Jan 14,26)

Zřejmě bych posluchače oslovila veršem Jan 3,16 a k tomu bych ještě přidala: není na světě nic tak vzácného, pro co bychom mohli odejít od Krista a jeho lásky. Ani náš život.

3. Myslím si, že je zapotřebí k následování Pána Ježíše odvahy. Trápí mne, že mi někdy schází odvaha říkat lidem pravdu. Odvaha je Boží dar, a proto o ni prosím. Věřím, že Ježíš mne neopustí ani v těžkostech, a že mi odvahu dá. Vždyť on dokáže i trpké zkušenosti obrátit v dobro.

Jana Staníková

zvláštní, protože jsem s vámi nešel do hospody a nikdy jsem si nechtěl od vás vzít nabízenou cigaretu. Neměl jsem odvahu vám říct proč. Takže teď to říkám. Jsem věřící, věřím v Boha a modlím se k němu. Vím, že mě slyší. Někdy se modlím i za vás, kluci, aby ten váš život nebyl jenom takový odbytlý, ale abyste věděli pro co žít. Nechci vás přesvědčovat, rozhodnout se musíte sami, ale přemýšlejte o tom. Má váš život smysl?

3. Jdu na šachtu jako zámečník. Zatím to bylo na učilišti snadné. Učitelé mne respektovali a se spolužáky jsem si rozuměl. V práci to bude horší. Tam budu pracovat s dospělými. Ze začátku mne určitě budou brát jen jako takového „synka“, který pořád nic neumí. To bude dost problematické. Ne, není mi líto, že nechodím s kamarády do hospody nebo s dívkou na diskotéku. Mám jiný problém — jak navázat kamarádský kontakt s dospělými lidmi v práci.

Pavel Sacha, 17 let, učeň

1. Když se ohlídím zpět a dívám se na dobu, kdy jsem se poprvé začal vážně zabývat myšlenkou, že opravdu někde existuje Bůh a že má o mě skutečný zájem, a spojím to s dobou současnou, tak mohu říct, že evangelium je život. Evangelium je vysvětlením příčiny života, vysvětlením smyslu života a vysvětlením budoucnosti života. Kdybych měl žít bez evangelia, bez vědomí závislosti na Ježíši Kristu, který pro mne vykonal tak úžasnou věc, nežil bych plným životem.

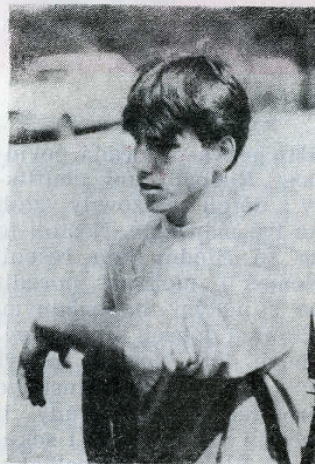
Každý člověk už od dětství má nějaká přání. Má své sny a představy. V dětství možná sní o nějaké kouzelné pohádkové postavě, která mu splní všechna přání. Později, už jako dospělý, touží po skutečném přátelství, po lásce. Možná sní o ideálním manželství a vkládá do svých snů všechnu naději. Ale to vše je málo. Sny se nemusí uskutečnit. Všechno může zklamat. Bez Ježíše Krista i ty nejkrásnější sny jsou vlastně marností.

2. Nedokážu se do té situace plně vžít. Předně bych však lidi naléhavě volal, aby se zastavili a zamysleli nad svým životem. Jaký je jejich život a jaký bude. A taky, aby se zamysleli nad jasnými souvislostmi mezi jejich životy a mnoha celosvětovými problémy. Všechny události nasvědčují tomu, že svět spěje k určitému

Jednu hezkou prázdninovou sobotu jsem prožil mezi svými bratry a sestrami v Havířově. Na tři otázky mi tady ochotně odpověděli všichni, které jsem o to požádal. Jsem rád, že přemýšlení nad těmi otázkami nepoznamenalo ani vedro, ani neplánované zdržení oběda.

1. Bylo mi necelých patnáct, když mi zemřela maminka. Potom zemřel tatínek, spáchal sebevraždu. Byla jsem ubitá. Životem jsem se profloukala různě. Tak, jak se dalo. Když jsem se však setkala s Bohem, vyřešily se všechny mé podstatné problémy. Bible řeší i otázky, které mne trápily po smrti mých rodičů. Mám teď naději, že se s maminkou znovu

1. Evangelium? To znamená, že jde o radostnou zvěst. Ta radostná zvěst by se měla říkat všem lidem kolem nás, aby měli i oni radost. Takovou, jakou máme my. (Všechná otázka zpodobila: „Skutečně to tak cítíš?“)

Ano. Mnoho mých kamarádů nevíže plně. Nemají za čím jít. To by mne trápilo, nevědět kam jdu a proč jsem tady. Mám radost, protože znám cíl a jdu za Kristem.

2. Asi bych se především obrátil na své kamarády. K tomu bych ani televizi ani rozhlas nepotřeboval.

Kluci, vy mne znáte už tři roky. Asi jsem vám připadal trochu

1. Evangelium je to, co mi pomohlo a stále pomáhá. Je jádrem mého života. Ale teď si uvědomuji, pro evangelium jsem velkým dlužníkem. Evangelium je dar, ale také pověření pro toho, kdo ten dar přijal. A musím přiznat, že ne vždy se mi daří úspěšně vyrovnat s tímto pověřením. Úspěchy střídají neúspěchy.

Evangelium je prostě to, co lidem chybí. Lidé žijí nebo spíš existují z nějakého zvyku, setrvačnosti. Protože se už narodili, tak už to nějak dožijí. Jako ti ostatní, bez toho, aniž by věděli proč a také jak.

2. Musím přiznat, že se stydím a mám obavy z nepochopení. Ale protože čas rychle běží, tak bych chtěl říci toto: Bůh existuje a bible je opravdu jeho — Boží slovo. Co my lidé máme s tím společného? Můj život by měl pramalou cenu bez Boha a bez vedení jeho slovem. Život s Bohem je kvalitním životem, a vím, o čem mluvím, mohu srovnávat. Nenechte se odradit překážkami, které zpravidla přicházejí právě tehdy, když začínáte hledat Boha. Stojí to za to.

3. Možná, že vás moje odpověď udiví. V současné době se mi jeví jako poměrně snadné. Zijeme v zemi, kde je klid, nesetkáváme se s pronásledováním, zaměstnání mám jisté a rodinu věřící. Asi to bude také tím, že se změnilo moje chápání hodnot v životě. Nepotřebuji to, co mít nemohu, a to, co potřebuji a musím mít, to mi Pán Bůh vždycky dá.

Miloslav Janoušek, 35 let, montážní technik

1. Člověka napadnou hned sice pravdivá slova, ale často znějící už jako fráze. Evangelium — radostná zvěst, blažená zvěst. Problém je v tom, že my, věřící, se ne vždy chováme radostně a blaženě. Nebo aspoň to na nás není vidět. A tak bych si dovolil říci, že evangelium chápu jako šanci pro ty, kteří si uvědomují svůj stav i situaci celého světa, a přesto chtějí plně žít. Evangelium je naděje na život.

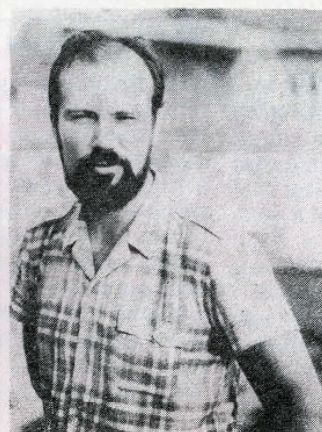
2. Věřím, že v našem národě je ještě trochu vlastenectví. Snad aspoň mezi těmi staršími. Chci vám připomenout jména Jan Hus, Jan Amos Komenský. Komenský ve svém odkazu českému národu vyzývá k návratu k biblí jako k největšímu daru. Prosí, aby se z ní lidé učili. Vraťte se zpět k biblí. Čtete ji, hovoříte o ní. Poznáte, jak je to užitečné.

3. Jsem od mládí věřící. Narodil jsem se věřícím rodičům. Kristus, když byl zde na zemi, mluvil o břemenech. Jenže on také říkal, že jeho břemeno je lehké a já musím přiznat, že s jeho pomocí je to břemeno i v mém životě lehké. Nemusím trpět pro Krista, nejsme pro něj nijak utiskováni. Není však ani dnes snadné být opravdovým křesťanem. Ne pro vnější okolnosti, ale pro vnitřní zápas s hříchem.

Milan Šurman, 32 let, výtvarník

Podle míst, kde jsem svým bratrům a sestrám kladl otázky, usuzujete správně, že jsem trávil svou dovolenou na severní Moravě. Myslím si, že není nic divného, když zpravidla na dovolenou jezdíme do míst, která nám přirostla k srdci. Takže moje třetí zastavení bylo opět na severu Moravy, tentokrát v Ostravě—Porubě. Po modlitebním shromáždění jsem zde zase zdržel několik svých přátel. Zdá se, že jim to ani tolik nevadilo, přestože byla středa večer a zdržení bylo neplánované.

1. Asi bych měl odpovědět nějak nově, ale já nemohu říci nic jiného, než že evangelium pro mne znamená vždycky dobrou zprávu. To je to, co v životě vždycky velmi potřebujeme. Dobrou zprávu, vždycky novou naději, novou šanci, nový motiv. Tam,

kde končí moje síla, moje nadšení, potřebuji slyšet dobrou zprávu.

2. Minuta je krátký čas, a proto jenom řeknu, jak by se ta minuta dala využít. Zkratkou se umí vyjadřovat umění, takže já asi, kdybych měl vytvořen minutový prostor pro zprávu o Ježíši Kristu, doporučil bych, aby byla věnována nějaké básni anebo písni, ve které by bylo rozumět textu. Ta píseň nebo ta báseň by měla vyjadřovat, že Ježíš není jen historickou postavou, ale že je to někdo, kdo žije. Protože lidé většinou uvažují o Ježíši jako o bytosti zázračné, ale mrtvé.

3. Mám obavu, že ta moje odpověď bude příliš stručná. V žádném případě to pro mne není snadné, ale je to snazší než cokoliv jiného.

Ing. Jaroslav Bazala, 31 let, projektant v oboru automatizace

1. Většinou se na tuto otázku odpovídá, že evangelium je radostná zvěst o Kristu. Když se zamyslím nad slovem evangelium, tak mne vždycky napadá ještě jiné slovíčko, které je také v Božím slově. Evangelium je moc. A zvláště uvažují-li nad svým životem. Evangelium je spojeno s Boží mocí, která zasáhla do mého života a také jej změnila.

2. Bylo by to asi těžké. Jedna minuta je velice málo času, ale zkusím to. Vážení přátelé, chtěla bych vám říci, že je zde někdo, kdo vás miluje. Kdo za vás

všechny položil život. Je to Ježíš Kristus. Možná, že mnozí ho neznáte a neuznáváte. Proto zde stojím, jako svědek toho, že Kristus není žádnou vymyšlenou postavou, ale skutečnou bytostí. Obrátila jsem se k němu v den, kdy můj život byl v troskách a v bahně, a on mi odpověděl a z bahna mne vysvobodil. I vám chce pomoci. On může vyřešit i vaše problémy. On také řekl, že brzy přijde na tento svět a všichni, kteří ho milují a kteří na něj čekají, vezme k sobě na obnovenou zemi.

3. I když bych moc chtěla říci, že to snadné je, musím přiznat, že to snadné není. Vždycky to začíná být těžké, když na Ježíše zapomínám. S Pánem Ježíšem problémy mizí.

Eva Dubická, učitelka hudby

1. Evangelium je zvěst, která změnila můj život. Vyrůstal jsem v nevěřící rodině a dlouho jsem si myslel, že víra v Boha je nesmysl. Ve svých 20 letech jsem měl možnost dostat se k biblí. Je pravda, mnoha věcem jsem nerozuměl, ale tehdy evangelium změnilo můj život. To, co nedokázala udělat východní filozofie, jóga, kterou jsem se s velkými sympatiemi zabýval, to dokázalo evangelium.

2. Sledujte situaci na tomto světě a zkus'te to porovnat s biblí, zvláště s Matoušem 24. Myslím si, že svět opravdu směřuje k něčemu, co popisuje bible. Ale také je v ní napsáno, že dojde k určitému nadpřirozenému zásahu a ten změní život na této zemi. Ale o tom zkuste číst a přemýšlet sami.

3. Není to snadné, protože lidé si dnes žijí podle svých představ. Je fakt, že i mne ovlivňuje jejich konzumní životní styl. Není to ale chyba jejich, je to chyba moje. Nedokážu si udělat čas na Ježíše, protože čas se někdy stává mým otrokářem. Nenechme se ztročit časem, ale svěřme čas do Božích rukou. Možná, že nebudeme mít všechno, co mají naši známí, ale budeme šťastnější.

Ing. Zdeněk Biel, 28 let, stavební technik

Odpovědi zaznamenal Jan Bárta.

1. Já už jsem stará. Mám 75 let. Čeká mne už konec života. Počítám s tím, jako by Pán Ježíš pro mne měl přijít každým dnem. Evangelium, to je odevzdání se se vším, co mne v životě i přes den, i ten nejobyčejnější, potkává, Pánu Bohu. I když mi zrovna něco uteče, něco ujede, třeba vlak, tak si říkám: Ne, křesťan se nerozčiluje. Moje chyba, měla jsem vyjít dřív... anebo to tak mělo být. Mám někoho potkat a budu mu vyprávět o Pánu Ježíši. Čím je člověk starší, tím víc se musí odevzdat Pánu Bohu, aby byl šťastný, bez strachu.

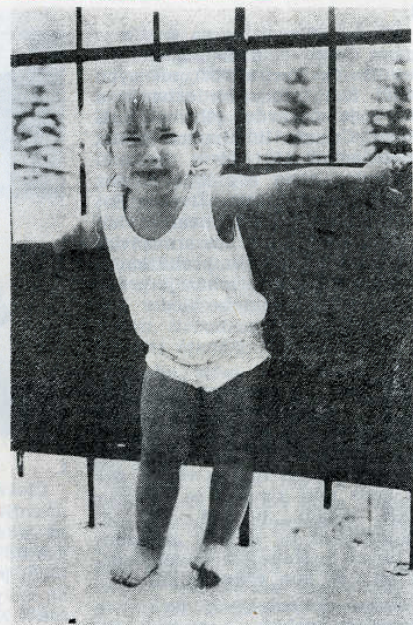
2. Dnešní svět žije ve stresu, buď v práci nebo v rodině. Všechno se bortí. Všechno tak lidově „žere nervy“, ale máme jednu knihu, ve které se píše o jediném, který je naše naděje, ve kterém najdeme pokoj. Když se podvolíme jeho vůli, poznáme, že i dnes se dá žít šťastně a radostně.

3. Člověk si musí říci jako David: „Když je mi po pravici, nepohnu se.“ Přijdou chvíle, že najednou zapomeš, že je vedle tebe tvůj Bůh. Máš plno práce a co teď? Čhtít to, co chce Bůh.

Marie Kotasová, důchodkyně

chléb s máslem *

Je neděle ráno. Všichni už vstali, hlavně holčičky už se vyhouply ze svých postelí a už si hrají s novými kostkami. I když venku prší, doma je živo. Zastlat postele, nachystat snídani. Maminka má dnes hodně práce, a tak by ráda všechno stihla. Bětka si už sama vzala ze spíže poslední buchtu, a už se holky dohadují, jak ji rozdělit. Jenže Bětka ji rozdělit nechce.

„Tak jí buchtu nechej, Janičko, já ti namažu chleba s máslem a medem, ano?“ Janička přikývla na souhlas. Před snídaní se modlí jen tak napolo úst: „Pane Ježíši, děkuji za všechno, co nám dáváš, děkuji za jídlo. Amen.“ Už by se Jana taky mohla modlit trochu jinak, myslí si maminka v duchu, takhle modlitbu „odemele“ každý den a kdoví, na co všechno přitom myslí. Už všichni sedíme za stolem a snídáme. Podívala jsem se na Janiččin chleba. „Ale, Jano, co pak takhle se jí? Jak to, že s medem a máslem slízala? Teď si zbytek chleba pěkně dojíš.“ Jenže nikdo nečekal, jaká bude Janina reakce. „Já mám hlad,“ začala křičet. „Dejte mi najíst! Takový chleba už nechci! Namaž mi chleba s máslem a medem!“

„Tak to teda ne,“ zvyšuje maminka hlas, i když by si raději vše vyřídila s dcerkou po dobrém. „Až si dojíš tenhle chleba, do-

staneš další. Děti v Africe by i suchý chleba sluply jako malinu a ještě by za to byly vděčné.“

Jana se však začala vztekat ještě víc a křičela, jako by jí snad všichni trhali hlavu. Rodičům docházela trpělivost. Tatínek držel nohy a maminka dala vzteklému dítěti pořádnou výplatu na zadek vařečkou. Jana se ještě bránila, když ji maminka chtěla odvést do ložnice.

„Nebij mě, maminko, nebij mě!“ „Už toho nechej, nebudu tě bít. Už jsi přece dostala, pojď, sedneme si na válečku a já ti něco řeknu.“ Jana začala moc kašlat. „Vidíš, kdybys nekřičela, nemusela bys kašlat.“ Je vidět, že ještě není po nemoci úplně zdravá. Ještě musí dobrat kapky i léky.

„Víš,“ začala maminka, když se Janička trochu víc uklidnila, „kdyby někdo z venku poslouchal, jak křičíš, že máš hlad, mysleli by si lidé, že ti snad ani nedáme najíst. To je jedna věc.“

Ale představ si, jak to bude asi vypadat, až Pán Ježíš znovu přijde. Kdybych teď vzala magnetofon a natočila tvůj křik a vztekání a pak ti to pustila, nebudeš vůbec věřit tomu, že jsi tak vyváděla. Řekneš si, to přece nejsem já, to je někdo jiný. A až jednou přijde Pán Ježíš na tuto zem, taky pusť každému „magnetofon“. Ne, Pán Ježíš nepotřebuje

magnetofon japonské značky, on si všechno pamatuje. On všechno o každém ví. Přijde k tobě a řekne: Janička? Á, to je ta, co se tak ráda vztekala? Ale víš, Jani, v nebi nebudou uvztekané děti, tam budou všechny děti jen hodné a poslušné. Kdyby někdo byl v nebi, kdo se vzteká, to už by nebylo nebe, ale peklo. — Co myslíš, řekne tohle Pán Ježíš?“ Janička klopí hlavu. Je vidět, že přemýšlí, je smutná a jen hlavou zavrtí, že by si tohle určitě nepřála.

Malá Bětka si přišla hrát s kostkami. Teď si postavila pěknou ohradu s kytičkou uprostřed.

„Anebo Pán Ježíš řekne: Janička? Tu já znám, to je ta holčička, co všechno myslí upřímně. Je sice pravda, někdy se vztekne, ale jen co si to uvědomí, poprosí mne, abych jí to odpustil. Ví, že to myslí z upřímného srdíčka. — Raději bys chtěla, aby Pán Ježíš řekl k druhé, víd? — On ještě dodá: No jistě, pro takové děti v nebi je místa dost. Pojď, Janičko, se mnou.“

V dětských očkách zazářila naděje. Teď se jí vůbec nechce mluvit, ale cítí, že Pán Ježíš jí má rád a chce jí vše odpustit.

„A ještě jedna věc tu je, Jani,“ pokračuje maminka. „Možná jsi zapomněla, že Pán Ježíš nás všude vidí a slyší, on vidí i do našeho

domu. Ale on taky vidí i ty chudáčky, kteří umírají v Africe hladu. Ty si myslíš, že si tohle všechno vymyslím, když ti o tom říkám, ale jednou ti ukážu časopis, kde leží polonahé děti na špinavých ulicích nebo je v jedné oprýskané místnosti deset otrhaných dětí a mají třeba jen jednu kůrku chleba na celý den. Jak by byly rády, kdyby měly každý aspoň takový kousek chleba jako ty k snídani! A ještě s máslem a medem! A ty máš přece všeho dost a nedokážeš být za to Pánu Ježíši vděčná. Takové děti, které trpí, dokáží být za všechno moc vděčné.“ Janička se už na válečce vrtí, maminka pozoruje, že by bylo nejlepší už skončit s povídáním.

„Tak co, mrzí tě, že jsi byla taková?“

Přikývla. „Poprosíme Pána Ježíše, aby ti vše odpustil, ano? Ono na tom chlebě je stejně ještě cítit trochu med i máslo a až to pěkně sníš a poprosíš, namažu ti ještě jednu půlku, chceš?“ „Ano, maminko.“ Po krátké modlitbě a srdečném objetí s maminkou obdržela svůj chleba. Dostala ještě přidáno.

„Víš, ten suchý chleba mi moc nechutnal,“ přiznává Jana. „Ale dostal se taky do žaludku, víd?“ „Hm.“ zněla krátká odpověď a zakousla se do dalšího krajíce s máslem a medem.

D. KLEČKOVÁ

Bible v Číně

Deset tisíc biblí bylo dáno do prodejní sítě nakladatelství „Nová Čína“. Byly vytištěny v tiskárně Amity Press ve městě Nanjing. Bez jakékoli reklamy byly bible vyprodány během několika dnů. Cena 13,50 juanů (3,60 US dolaru) údajně představuje 5 až 10 % průměrné měsíční mzdy dělníka. Většina z doposud 400 000 vytištěných biblí byla rozšířena prostřednictvím jednotlivých církví.

Z Francie ruské bible do SSSR

Během měsíce března byl z Francie dopraven do Sovětského svazu jeden milión výtisků Nového zákona v ruštině. Kapesní vydání Nového zákona bylo přepravováno desítkami kamióny do Moskvy, Kyjeva, Minska a Leningradu.

Matka Teresa odsuzuje interrupci, vystupuje ve prospěch hladovějících a bezdomovců

Matka Teresa, sedmasedmdesátiletá řádová sestra, nositelka Nobelovy ceny míru, se stala v naší době představitelkou nesobecké služby potřebným. Během svého letošního turné po Kalifornii vyzývala zvláště k pomoci hladovějícím a bezdomovcům.

„Dnes lidé hladovějí nejen po chlebu, ale také po lásce, po tom, aby pro někoho byli někým... Bezdomovec není jen člověk, který nemá dům nebo byt, ale také každý, o koho nikdo nestojí a koho nikdo nemá rád... Dávejte, i když vás to bolí, to přináší pravé potěšení z nesobecké lásky.“

Ve svých projevech odsuzovala také interrupci: „Interrupce představuje největší hrozbu míru, protože ničí dva životy: život nenarozeného dítěte a svědomí matky.“ Matka Teresa vede kampaň, aby lidé místo interrupce uvažovali o možnosti adopce. Při shromáždění na sportovním stadionu v San Diegu vyzvala 5800 shromážděných, aby povstali k minutě ticha jako projev vděčnosti „rodičům, kteří nás chtěli a milovali nás... kdyby se rozhodli pro interrupci, nestáli bychom dnes zde.“

Během pobytu v San Francisku obdržela jako dar nepoužívaný maják, ve kterém chce zřídit útulek pro pacienty postižené chorobou AIDS. Prohlásila: „Naši bratři a sestry trpící AIDS jsou lidé, kteří potřebují mimořádnou lásku a péči.“

Senzační nález knihy žalmů

Egyptští archeologové objevili před čtyřmi lety v hrobce dvanáctileté dívky v jižním Egyptě pozoruhodný nález. Byla to kniha Davidových žalmů. Jak uvedla egyptská tisková agentura MENA, zpráva o objevu 490stránkové knihy byla zveřejněna až poté, co se bezpečně podařilo zjistit dobu jejího vzniku. Kniha, která obsahuje na kvalitním materiálu celkem 150 žalmů a je psána koptsky, byla napsána ve 4. století po Kristu a v současné době je v majetku Koptického muzea v Káhiře.

„Zdraví prospěšná dávka náboženství“

Vincent Bozzi uvádí v článku otištěném v americkém časopise „Psychology today“ (11/1988), že to, jak jednotliví křesťané prožívají své náboženství, ovlivňuje jejich zdraví. Bozzi vychází ze studií dvou psychologů D. McIntoshe a B. Spilky. Rozdělil křesťany do tří kategorií: (1) aktivní křesťané, pro něž je náboženství velmi významné a kteří považují Boha za přítele, (2) pasivní křesťané, kteří své náboženství prožívají velmi málo a mají sklon považovat všechno v životě za „předurčené“ a (3) křesťany, kteří pravdu teprve hledají.

McIntosh a Spilka sledovali u středškolských a vysokoškolských studentů vztah k náboženství a zdravotní stav. Obecně se aktivní křesťané těšili nejlepšímu zdraví. Trpěli méně často onemocněními z nachlazení, bolestmi hlavy, vředovými onemocněními, dýchacími potížemi a dalšími zdravotními problémy. Na rozdíl od lidí, kteří považují zdraví předně za věc náhody, aktivní křesťané jsou přesvědčeni, že Bohu odpovídají také za to, zda žijí zdravým způsobem života. Aktivní křesťané se také častěji modlí. Podle poznatků psychologů modlitba snižuje psychické napětí, pomáhá lidem dostat se „nad“ problémy a hlavně, přináší velmi důležitý psychický elixír — naději.

Jak se šířila bible v roce 1988

Biblické společnosti rozšířily v tomto roce 692 miliónů biblí, Nových zákonů a částí bible. Je to o 11 procent více než v roce 1987. Toto sdělení podává mluvčí Německé biblické společnosti ve Stuttgartu. U celých biblí, jejichž distribuce vzrostla z 12,8 mil. na 14,1 miliónu kusů, jsou na prvním místě USA a Latinská Amerika. Pak následuje asijská a pacifická část s 3,9 milióny; Afrika s 2,7 milióny a Evropa s 2,4 milióny. Nové zákony našly zájemce především v Asii, kde jich bylo rozšířeno 6,5 miliónu. V celém světě se rozšířilo 12,9 miliónu Nových zákonů.

Frei Betto v Československu

V květnu t. r. navštívil na pozvání KMK Československo brazilský dominikán, autor známé knihy „Fidel a náboženství“, Frei Betto. Je představitelem latinskoamerické teologie osvobození a ztotožňuje se plně s věcí chudých a utlačovaných, a tím plní své poslání, jak ho vyčetl z evangelia.

Během své návštěvy v Československu došlo v Praze, Brně, Bratislavě i jinde k setkáním s církevní hierarchií, řádovými sestrami, ale i se studenty a profesory bohosloveckých fakult, k rozhovorům s KMK, s představiteli marxismu i představiteli naší vlády. Na závěr jeho pobytu uspořádala KMK s F. Bettem tiskovou konferenci. Frei Betto překvapoval všechny tím, že hovořil vždy především jako uvědomělý křesťan, i když mluvil o různých problémech tohoto světa, politice či ideologiích. Betto v sobě ztělesňuje něco, co se mnohým může zdát nepochopitelným: poslušnost k církvi a svému dominikánskému řádu, hlubokou oddanost „věci chudých“ svého kontinentu a zároveň i pochopení pro alternativu, kterou nabízí socialistický model společnosti.

Bohoslužby v maďarských nemocnicích

Maďarská vláda povolila církvím, aby konaly pravidelné bohoslužby také ve státních nemocnicích, jak oznámila maďarská luterská církev. Místnosti používané dříve jako kaple začínají zase sloužit původnímu účelu. Psychiatrická nemocnice v Budapešti dokonce nabídla církvím, aby kromě bohoslužeb na konci týdne také převzaly duchovní péči o nemocné. Církev tedy má široké pole působnosti pro svou pastorační práci. A co víc — v současné době probíhají rozhovory mezi státem a církvemi o znovuzavedení pastorační péče v nápravných zařízeních.

M. Gorbačov poděkoval církvím za pomoc v Arménii

V dopise Světové radě církví, který byl zveřejněn v Ženevě, se píše, že spontánní pomoc křesťanů z celého světa je projevem „nejvyšších lidských citů“. Pomoc církví ukázala, že křesťané jsou nezávisle na vládnoucích ideologiích ochotni pomáhat lidem v nouzi. To svědčí o tom, že i na Západě se rodí „nové myšlení“. Nesobeckou pomoc církví pro postižené oblasti hodnotil M. Gorbačov jako „důrazné svědectví o kladných změnách ve světě“. Závěrem v dopise vyjádřil „osobní pocit solidarity“ s prací Světové rady církví a Konference evropských církví v jejich úsilí o „blaho lidstva“.

K tobě se utíkám, Hospodine,
nechť nejsem zahanben na věky ...
Vždyť tys má naděje, Pane,
má důvěra od mého mládí ...
Mnohým jsem se jevil jako zázrak,
tys mi byl vpravdě mocným

pomocníkem ..

Nezavrhuj mě v čas stáří,
neopouštěj mne, až ochabnou mé
síly ...

Bože, učils mě od mého mládí,
až dosud hlásám tvé podivuhodné
činy.

Ani v stáří a šedinách
mě, Bože, neopouštěj,
dokud neoznámím tvoji moc
tomuto pokolení,
všem, kteří přijdou, tvoji sílu
i tvou spravedlnost ...

z Žalmu 71 (překlad Dr. Bogner)

